

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

Indhold

I Meddelelser

Europa-Parlamentet

Besvarede skriftlige forespørgsler:

nr. 1280/80 af Glinne til Kommissionen Om: Racediskrimination i Sydafrika (supplerende svar)	1
nr. 1538/80 af Boot til Kommissionen Om: Den europæiske automobilindustri	2
nr. 1578/80 af Maffre-Baugé til Kommissionen Om: Problemet med kalveopdræt	3
nr. 1597/80 af Vernimmen til Kommissionen Om: Fremtiden for den europæiske automobilindustri	4
nr. 1672/80 af Hamilius til Kommissionen Om: Tjenesterejser foretaget af ansatte i Fællesskabets administration og de nationale administrationer	5
nr. 1692/80 af Vernimmen til Kommissionen Om: Multifiberarrangementets indflydelse på import og eksport inden for den europæiske tekstilsektor	5
nr. 1762/80 af Clinton til Kommissionen Om: Kvalitet af oksekød indført i Fællesskabet	6
nr. 1860/80 af Cariglia, Puletti, Orlandi og Ferri til Kommissionen Om: Forebyggelses- og finansieringsforanstaltninger i forbindelse med jordskælvkatastro- fer	7
nr. 1881/80 af Vernimmen til Kommissionen Om: Euregio	7
nr. 1885/80 af Schwencke til Kommissionen Om: Manglende betaling af licens for overdragelse af ophavsret	8

Indhold (fortsat)

nr. 1891/80 af Ewing til Kommissionen Om: Rentesatsen for landbrugslån	9
nr. 1943/80 af Welsh til Kommissionen Om: Oprindelsescertifikater	10
nr. 1951/80 af Seeler til Kommissionen Om: Forhøjelse af importtolden på fisk	10
nr. 1956/80 af Seefeld til Kommissionen Om: Bureautraskiske anmeldelsesprocedurer, som Fællesskabets stålvirksomheder er underkastet	11
nr. 1975/80 af Cousté til Kommissionen Om: Samarbejde mellem de europæiske og japanske bilfabrikanter	12
nr. 2003/80 af lady Elles til Kommissionen Om: Konkurrencepolitik	12
nr. 2013/80 af Damseaux til Kommissionen Om: Interventioner fra Den europæiske Socialfond	14
nr. 2018/80 af Damseaux til Kommissionen Om: Fællesskabsinstitutionernes køretøjer til persontransport	16
nr. 2026/80 af Blaney til Kommissionen Om: Akvakulturudvikling	16
nr. 2027/80 af Blaney til Kommissionen Om: EF-pas	17
nr. 2029/80 af Blaney til Kommissionen Om: Import af tuftede tæpper	18
nr. 2030/80 af Müller-Hermann til Kommissionen Om: Dumping af fortyndet syre og rensningsslam samt afbrænding af meget giftigt kemisk affald i EFs farvande	18
nr. 2041/80 af Lalor til Kommissionen Om: Tilbagetrækning af forslag om oprettelse af en europæisk eksportbank	19
nr. 2070/80 af Dankert til Kommissionen Om: Støtte fra Frankrig og Fællesskabet til Martinique til afhjælpning af skader, forårsaget af orkaner	19
nr. 2072/80 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: National støtte	20
nr. 2091/80 af van Aerssen til udenrigsministrene Om: Redningsaktioner på ruten omkring Kap det Gode Håb	20
nr. 2098/80 af Vergeer til udenrigsministrene Om: Forbundsrepublikken Tysklands mulige salg af u-både til Argentina og Chile	20
nr. 2104/80 af Ewing til Kommissionen Om: Handelsforbindelserne med Japan	21
nr. 2110/80 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Grævlinger og tuberkulose	22

Indhold (fortsat)

nr. 2114/80 af Damseaux til Rådet Om: Manglende politisk samarbejde i Fællesskabet	22
nr. 2122/80 af Lalor til Kommissionen Om: Utilfredsstillende svar på forespørgsel om finansiering af udvindelse af uædle metaller	23
nr. 2125/80 af Nyborg til Kommissionen Om: Fransk diskriminering af udenlandsk producerede døre	23
nr. 2129/80 af Marshall til Kommissionen Om: Oplagring af landbrugsproduktionen	24
nr. 2135/80 af Fanton til Kommissionen Om: De forenede Staters hindringer for stålimporten	25
nr. 2139/80 af Scrivener til Kommissionen Om: Tekniske handelshindringer for film af regenereret cellulose, der kommer i berøring med levnedsmidler	26
nr. 2171/80 af Cousté til Kommissionen Om: Støtte fra Den europæiske Fond for Regionaludvikling i Frankrig	26
nr. 2182/80 af von Wogau til Kommissionen Om: »Tax-free shops«	27
nr. 2186/80 af lord O'Hagan til Kommissionen Om: Den europæiske konvention om menneskerettigheder	27
nr. 2190/80 af Pruvot til Kommissionen Om: Kommissionens aktioner i forbindelse med bekæmpelse af forurening af havet med carbonhydrider	28
nr. 2192/80 af Coppieters til Kommissionen Om: Uheld i anlægget til oparbejdning af atomaffald i La Hague	29
nr. 2198/80 af Welsh til Kommissionen Om: Salg af springknive	29
nr. 2207/80 af Glinne til udenrigsministrene Om: Skibe, der fører Fællesskabets medlemsstaters flag, og deres deltagelse i transporten af olieprodukter, hvorved de handler i modstrid med de arabiske landes olieboykot over for Sydafrika	30
nr. 2211/80 af Marshall til Kommissionen Om: Skotsk whisky	31
nr. 2212/80 af Provan til Kommissionen Om: Spirituøse drikke	32
nr. 2215/80 af Provan til Kommissionen Om: Frankrig	33
nr. 2217/80 af Seefeld til Kommissionen Om: Motorkøretøjers kørsel fra og til Grækenland	34
nr. 2222/80 af Adam til Kommissionen Om: Fællesskabets informationskontorer	34
nr. 2223/80 af Hutton til Kommissionen Om: Ansøgninger til Socialfonden fra Skotland	35

(Fortsættes på næste side)

Indhold (fortsat)

nr. 2229/80 af Van Miert til udenrigsministrene Om: TREVI-aktiviteter	35
nr. 2232/80 af Pruvot til Kommissionen Om: Dyrebeskyttelse	36
nr. 2233/80 af Glinne til Kommissionen Om: Europæisk minearbejdsvedtægt	36
nr. 2240/80 af Deleau til Kommissionen Om: Voldgiftprocedure med henblik på afskaffelse af dobbeltbeskatning som følge af justeringer af overførselspriser	37
nr. 2248/80 af Balfe til Kommissionen Om: Fællesskabets eksport og import af oksekød i 1980	38
nr. 2251/80 af Giummarra, Ligios, Lima, Colleselli, Modiano, Travaglini, Bar- bagli, Giavazzi, Dalsass, Antoniozzi, Costanzo, Barbi og Del Duca til Kommis- sionen Om: Pligt til installering af et kontrolapparat (fartskraver)	38
nr. 2258/80 af Pöttering til Kommissionen Om: Rentegodtgørelser inden for rammerne af Den europæiske Fond for Regionaludvik- ling (EFRU)	39
nr. 2267/80 af Squarcialupi til Kommissionen Om: Lægemidler og helsetjenester til bekæmpelse af sulten i verden	40
nr. 2278/80 af Buchan til Kommissionen Om: Arbejdet i centret for industriel udvikling	40
nr. 2281/80 af Buchan til Kommissionen Om: Sydafrikansk stål	41
nr. 2285/80 af Moreland til Kommissionen Om: Rådet af socialministres aftale i november 1980 om sociale sikringsordninger	42
nr. 2289/80 af sir Brandon Rhys Williams til Kommissionen Om: Sygdom	43
nr. 2296/80 af Key til Kommissionen Om: Sprogprøver for læger og sygeplejersker i Fællesskabet	43
nr. 2305/80 af Lomas til Kommissionen Om: Program til bekæmpelse af fattigdom	44
nr. 2312/80 af Purvis til Kommissionen Om: Europæiske ressourcer af baryt	44
nr. 15/81 af Seefeld til Kommissionen Om: Hjælp til de jordskælvsramte i Italien	45
nr. 16/81 af Lizin til Kommissionen Om: Aldersgrænse for udvælgelsesprøve nr. KOM/C/321	45
nr. 69/81 af Deleau til Kommissionen Om: Faldet i lånevirkomheden på det internationale kapitalmarked i 1980	45
nr. 74/81 af Fanton til Kommissionen Om: Kommissionens svar på de skriftlige forespørgsler	46

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSER

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1280/80

af Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. oktober 1980)

Om: Racediskrimination i Sydafrika

Den internationale presse (jf. »L'Echo de la Bourse« Bruxelles den 18. 7. 1980) har igen i år på samme måde som sidste år (jf. mine skriftlige forespørgsler 489/79 ⁽¹⁾ og 497/79 ⁽²⁾) offentliggjort reklamer og artikler, hvori det i henhold til Harry Oppenheimer, formand for Anglo-American Corporation of South Africa Limited, understreges, at »racediskrimination og et frit erhvervsliv principielt er uforenelige med hinanden, og at den manglende evne til at afskaffe det første fører til ødelæggelsen af det andet«. I henhold til samme kilde vil det yderligere være nødvendigt at fremskynde undervisningsreformen til fordel for de sorte i Sydafrika og fjerne de øvrige hindringer for sorte arbejdstageres deltagelse i det frie erhvervsliv, især den »labyrinth af love og administrative bestemmelser«, som hindrer disses bevægelighed.

Flere pressebureauer offentliggjorde i øvrigt den 17. juli 1980 kommentarer fra Piet Koornhof, den sydafrikanske minister for udvikling og samarbejde, hvori han fremkom med ikke-specificerede oplysninger om afskaffelsen eller ændringen af den for-

hadte lov om indenlandske pas, deportationen af sorte arbejdsløse samt nationalitetsbestemmelserne (jf. ligeledes »Irish Times« af 20. september 1980).

I betragtning af den stadig mere militante opposition fra de af apartheid berørte befolkningers side vil jeg gerne vide, hvorledes Kommissionen vurderer de faktiske fremskridt, som er sket, eller som er ved at ske, set i relation til ovennævnte erklæringer og de forpligtelser, som følger af den den 20. september 1977 udarbejdede »adfærdskodeks« for fællesskabsvirksomheder med datterselskaber, filialer eller repræsentationer i Sydafrika?

Supplerende svar afgivet på Kommissionens vegne af Wilhelm Haferkamp

(24. april 1981)

I tilslutning til svar af 16. december 1980 ⁽¹⁾ kan Kommissionen nu meddele det ærede medlem resultatet af sin undersøgelse.

I den periode, der er forløbet, siden de i denne skriftlige forespørgsel omtalte erklæringer blev afgivet, har den sydafrikanske regering taget visse initiativer i henseende til den eksisterende racelovgivning i dette land. Disse initiativer har omfattet den planlagte erstatning af overhuset eller senatet af et »presidentiele raad« samt forelæggelse af lovforslag vedrørende gennemførelsen af visse af Riekert- og Wiehan-kommissionens henstillinger vedrørende den sydafrikanske sorte befolknings leve- og arbejdsvilkår.

⁽¹⁾ EFT nr. C 316 af 17. 12. 1979, s. 18.

⁽²⁾ EFT nr. C 49 af 27. 2. 1980, s. 6

⁽¹⁾ EFT nr. C 352 af 31. 12. 1980, s. 11.

Hvad angår ovennævnte råd, skulle de nye arrangementer indeholde bestemmelser om medlemskab for hvide, farvede og asiater, men udelukke enhver repræsentation for sorte sydafrikanere, som udgør det store flertal af landets befolkning, og som stadig ikke har nogen som helst rettigheder i det nationale styre og i lovgivningsmagten i deres eget land.

De lovforslag, der er udarbejdet på grundlag af Riekert-kommissionens rapport, har bl.a. til formål at stramme bestemmelserne vedrørende sorte arbejderes færden fra de såkaldte »homelands« til de mere udviklede områder kontrolleret af de hvide, medens visse restriktioner, der berører sorte arbejdere i sidstnævnte områder, lempes.

Med hensyn til Wiehan-kommissionens rapport, gennemføres visse dele af henstillingerne gradvis, hvorved der åbnes visse muligheder for en yderligere udbygning af sorte fagforeninger, men dog generelt under regeringskontrol eller hvidt overopsyn. Der er taget visse skridt med hensyn til Wiehan-kommissionens henstillinger om ophævelse af de racebetingede jobrestriktioner og forbedring af mulighederne for lærlingeuddannelser for sorte, men disse forslag møder fortsat modstand fra de hvide arbejdere.

Kommissionen er af den opfattelse, at det ikke vil være muligt at gøre virkelige og grundlæggende fremskridt mod en normalisering af forholdet mellem de forskellige samfund i Sydafrika, før der indledes en proces, der fører til, at der i dette land indføres en styreform, der automatisk giver befolkningen af afrikansk oprindelse alle borgerrettigheder.

SKRIFTLIG FØRESPØRGSEL nr. 1538/80

af Boot

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(17. november 1980)

Om: Den europæiske automobilindustri

1. Kan Kommissionen fremskaffe en oversigt over arten af de eksisterende importrestriktioner for japanske biler i Frankrig, Italien og Det forenede Kongerige? Er tilsvarende importrestriktioner eller forberedelsen af sådanne i mellemtiden også under overvejelse i andre af Fællesskabets medlemsstater?

2. Hvilke handelshindringer skaber denne situation for den interne fællesskabshandel?

3. Har Kommissionen taget et standpunkt vedrørende importen af japanske biler? Har den bemyndiget kommissionsmedlem Davignon til at forhandle på basis af det standpunkt i EFs Ministerråd? Kan der inden længe forventes et fællesskabsinitiativ?

4. Agter Kommissionen at udvirke, at automobilindustrien bliver genstand for drøftelse under det kommende møde i Det europæiske Råd den 1. og 2. december 1980?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(27. april 1981)

1. Italien er den eneste medlemsstat i Fællesskabet, som opretholder officielle kvantitative restriktioner over for importen af automobiler fra Japan; der er tale om et kontingenteringssystem på årsbasis, som er indført før ikrafttrædelsen af EØF-traktaten, og som for 1981 begrænser importen til 2 200 automobiler pr. år. De japanske producenters markedsandele i Frankrig og Det forenede Kongerige er ved at stabilisere sig som følge af den eksportbegrænsning, der finder sted i praksis.

2. Under disse omstændigheder er det kun i forbindelse med Italien, at spørgsmålet om anvendelse af EØF-traktatens artikel 115 på samhandelen inden for Fællesskabet opstår.

3. Kommissionen har gentagne gange givet udtryk for betænkeligheder med hensyn til den hastige stigning i importen af japanske automobiler i Fællesskabet. Under samrådene på højt niveau, som fandt sted den 28. og 29. januar i år i Tokyo, erklærede Kommissionen over for de japanske myndigheder blandt andet:

»i de sektorer, hvor en fortsat stigning i den japanske eksport til De europæiske Fællesskaber ville skabe vanskeligheder, er det nødvendigt med en faktisk dæmpning, der kan give hurtige og håndgribelige resultater«.

På grundlag af resultaterne af disse samråd har Kommissionen udarbejdet en meddelelse til Rådet om iværksættelse — på fællesskabsplan — af et sta-

tistisk anmeldelsessystem⁽¹⁾ vedrørende importen af visse produkter fra Japan, herunder automobiler. På samlingen den 17. februar 1981 opfordrede Rådet Kommissionen til at fortsætte arbejdet og udbygge kontakterne inden for automobilektoren og at meddele Rådet resultaterne af tilsynet, så snart tallene for de første tre måneder foreligger.

For så vidt angår forbindelserne mellem Fællesskabet og Japan, herunder spørgsmålet om import af japanske automobiler, har Rådet offentligt afgivet en erklæring, som det ærede medlem henvises til; Kommissionen vil sende erklæringen direkte til det ærede medlem.

4. Det ærede medlem vil forstå, at Kommissionen har ventet med at besvare forespørgslen for at kunne tage hensyn til resultaterne af ovennævnte samråd med de japanske myndigheder samt af Rådets samling af 17. februar i år.

⁽¹⁾ Dette system er iværksat ved forordning (EØF) nr. 535/81 og (EØF) nr. 537/81 af 27. 2. 1981 — EFT nr. L 54 af 28. 2. 1981, s. 61 og 63.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1578/80

af Maffre-Baugé

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(21. november 1980)

Om: Problemet med kalveopdræt

Det problem, der er dukket op i den seneste tid i forbindelse med opdræt af de såkaldte »hormon-kalve«, har ført til, at en række kvægavlere er begyndt at interessere sig for mulighederne for at fodre kalve naturligt, dvs. med flydende mælk.

Kan Kommissionen på disse betingelser:

— opgive tallet for de budgetmæssige besparelser, anvendelsen af flydende mælk (=95 mio hl), som foder til spædekcalve vil betyde (altså en nedgang i forarbejdningen til pulver og smør, som skal medtages i foderet til spædekcalve)?

— opgive tal på besparelserne i forbindelse med importen af fedtstoffer, som anvendes ved fremstillingen af foder til spædekcalve?

— opgive tal på de samlede besparelser på budgettet, hvis man udvider denne løsning til at omfatte andre former for opdræt, og også her bruger mælkefoder (kvier, kalve til opdræt osv.)?

— opgive tal for, hvad det vil betyde for beskæftigelsen og arbejdskraften?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(24. april 1980)

Ved at anvende sødmælk som foder til spædekcalve — efter Kommissionens beregninger drejer det sig om ca. 8-9 mio t mælk — ville Fællesskabet reducere sin smørproduktion med 360 000 t og produktionen af skummetmælkepulver med ca. 750 000 t. I betragtning af en restitution for smør på 1 250 ECU/t ville Fællesskabets udgifter falde med 450 mio ECU inden for smørsektoren. Udgifterne vedrørende støtte til skummetmælkepulver til kalvefoder og eksportrestitution ville falde med ca. 400 mio ECU. Den samlede nedgang i udgifterne kan derfor anslås til 850 mio ECU.

Kostprisen for en sødmælkskalv vil ligge ca. 50 % (ca. 150 ECU) over den nuværende pris. Hvis man vil opretholde det nuværende forbrug af kalvekød, er det nødvendigt at yde en mælkestøtte, der ifølge Kommissionens beregninger bør andrage ca. 50 % af mælkens pris. Ekstraudgifterne kan anslås til 950 mio ECU. Kommissionen henleder dog det ærede medlems opmærksomhed på den risiko for bedrageri, der er forbundet med en støtteordning for sødmælk til tremmekcalve. I tilfælde af opfedning af kalve med sødmælk bør der endvidere tages hensyn til de overflødige investeringer såvel i mejerisektoren som i industrien for fuldfoder samt de nødvendige ekstrainvesteringer i transport, oplagring og genopvarmning af mælk til kalvefoder.

EØFs besparelse på indførselen af fedtstoffer (handelsbalancen) kan anslås til ca. 170 mio ECU.

Ved at anvende mælk til opfedning af andre husdyr vil den ekstra besparelse på Fællesskabets budget andrage ca. 350-400 mio ECU, uden at der dog tages

hensyn til udgiften til intervention til den anvendte sødmælk.

Den negative virkning på beskæftigelsen kan anslås til ca. 10 000 personer i mejerisektoren og industrien for fuldfoder.

bilerne i Europa i stedet for at indføre færdig-fremstillede biler?

3. Har Kommissionen også allerede overvejet ledsagende sociale foranstaltninger til fordel for arbejdstagere fra denne sektor (f.eks. i tilfælde af midlertidig arbejdsløshed, omskoling osv. ...)?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1597/80

af Vernimmen

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. november 1980)

Om: Fremtiden for den europæiske automobilindustri

Det er for tiden tydeligt for enhver, at situationen for den europæiske automobilindustri i almindelighed ikke er god. Omsætningen af nye biler er gået mærkbart tilbage. I mange virksomheder tales der om afskedigelse af personale eller midlertidig arbejdsløshed.

Fremtrædende erhvervsledere slår åbenlyst til lyd for protektionistiske foranstaltninger: således erklærede en fremtrædende belgisk producent for nylig offentligt, at han var tilhænger af indførselskvoter for japanske biler! Frihandelsprincipperne blev her skubbet i baggrunden. En anden europæisk producent greb problemet anderledes an og indgik en samarbejdsaftale med en japansk producent.

Kort sagt søges der inden for branchen aktivt efter en løsning på problemet med den stadig stigende indførsel til det europæiske marked af japansk fremstillede biler. I fagforeningskredse er man lige så bekymret.

Fra officiel side er der hidtil ikke blevet gjort noget konkret forsøg på at løse problemet.

1. Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at den europæiske automobilindustri er alvorligt truet som følge af oversvømmelsen af det europæiske marked med japansk fremstillede biler?
2. Mener Kommissionen ikke, at det er på høje tid også på dette område at skride til handling ved f.eks. at opmuntre til joint ventures mellem europæiske og japanske producenter, samt ved at tilskynde japanske producenter til at samle

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(22. april 1981)

1. Kommissionen henviser det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel nr. 1538/80 fra Boot⁽¹⁾ samt Kommissionens stillingtagen under den nylige debat i Europa-Parlamentet om politiken vedrørende automobilsektoren.

2. Hvad angår samarbejdsaftalerne og aftalerne om oprettelse af fællesforetagender mellem virksomheder i Fællesskabet og japanske fabrikker, er Kommissionens holdning principielt positiv i det omfang, EF-virksomhedernes udviklingskapacitet styrkes, og disse aftaler vil kunne bidrage til at skabe nye faste arbejdspladser. Det er Kommissionens opgave at føre tilsyn med, at aftalerne er forenelige med EFs konkurrenceregler, og især at de ikke medfører en opsplitning af markedet.

3. Kommissionen har i de seneste år ydet sit bidrag til en omplacering af flere tusinde arbejdstagere i automobilindustrien ved foranstaltninger via Den europæiske Socialfond på tre områder:

- på det regionale område, idet man har koncentreret sig om ugunstigt stillede eller kriseramte regioner;
- støtte til teknisk fremskridt ved hjælp af punktforanstaltninger i form af erhvervsuddannelse;
- foranstaltninger inden for virksomhedsgrupper for at fremme erhvervsuddannelse og omskoling af arbejdskraften.

Disse foranstaltninger vil naturligvis blive fulgt op og afpasset efter udviklingen i forholdene.

⁽¹⁾ Se side 2 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1672/80**af Hamilius****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(4. december 1980)*

Om: Tjenesterejser foretaget af ansatte i Fællesskabets administration og de nationale administrationer

Kan Kommissionen for det sidst afsluttede regnskabsår, dvs. 1979, oplyse:

1. antallet af tjenesterejser foretaget af de ansatte,
 - mellem de tre foreløbige arbejdssteder fastlagt ved beslutningen af 1965,
 - uden for disse foreløbige arbejdssteder;
2. antallet af dage eller tjenesterejsernes gennemsnitlige varighed for disse ansatte for de to former for tjenesterejser;
3. det beløb, som Kommissionen i regnskabsåret 1979 har udbetalt som godtgørelse for rejseudgifter til ansatte i medlemsstaternes nationale administrationer for rejser mellem deres respektive hovedstæder og de foreløbige arbejdssteder i henhold til beslutningen af 1965?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael O'Kennedy

(4. maj 1981)

1. og 2. Kommissionen er ikke i stand til at give de af det ærede medlem ønskede oplysninger. Tjenestegrenene holder nemlig ikke regnskab med tjenestemændenes tjenesterejser efter disses mål. I 1979 var samtlige tjenesterejser for tjenestemændene i Bruxelles og Luxembourg henholdsvis 24 500 og 8 000.

3. Proceduren til afregning af rejseomkostninger for eksperter, der indkaldes til Kommissionen, gør det ikke muligt at skelne mellem de eksperter, der kommer fra medlemsstaternes nationale administrationer, som er dem det ærede medlems forespørgsel vedrører, og »private« eksperter, der ikke tilhører disse administrationer. I 1979 udgjorde antallet af godtgørelser til samtlige disse eksperter 56 064 for møder, der holdtes i Bruxelles, og 12 664 for møder i Luxembourg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1692/80**af Vernimmen****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(4. december 1980)*

Om: Multifiberarrangementets indflydelse på import og eksport inden for den europæiske tekstilsektor

I halvjerdsene led den europæiske tekstilindustri stærkt under de stærke stigninger i importen af tekstilprodukter fra tredjelande. Disse importstigninger kunne den europæiske tekstilindustri ikke absorbere, hvilket førte til mange virksomhedslukninger og et stærkt fald i beskæftigelsen inden for denne sektor.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken indflydelse det seneste multifiberarrangement har haft på den europæiske tekstilsektor og navnlig,

1. hvorledes import og eksport har udviklet sig i hvert enkelt land?
2. beskæftigelsessituationens udvikling inden for tekstilsektoren i hver enkelt land?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(4. maj 1981)

Under det første MFA forhandlede Fællesskabet i hvert enkelt tilfælde bilaterale aftaler i takt med stigningen i importen fra de lavprislande, der var med i MFA.

Den nye ordning, der er baseret på MFA og protokollen om udvidelse heraf, har imidlertid gjort det muligt for Fællesskabet at forhandle bilaterale aftaler, der omfatter samtlige tekstilvarer fordelt på fem grupper og 114 kategorier (MFA-varer), med det formål at opnå en stabilisering i hele den fornyede aftales gyldighedsperiode af importandelen for alle de varer, der vil kunne forstyrre fællesskabsmarkedet. Disse nye aftaler omfatter to forskellige ordninger; en ordning for de varer, der er begrænset på forhånd og en ordning for de varer, der er undergivet konsultationsproceduren, den såkaldte »udgang af kurven«.

Rådet har kvantificeret målene for stabiliseringen af importandelen for varerne på grundlag af deres »følsomhed«. Det har fastsat årlige stigningstakter for importen der varierer fra 0,5 % til 4,1 % for varerne i gruppe I og til 4 % eller derover for varerne i de andre grupper. For varerne i gruppe I er de fastsat interne globale lofter for hele lavprisimporten.

Efter de første år under den fornyede aftale kan det konstateres, at Fællesskabets tekstilpolitik har ført til en nedsættelse i stigningstakterne og en stabilisering i udviklingen af importen fra de lande, der er omfattet af denne politik, samt at de globale fællesskabslofter er blevet overholdt.

Med hensyn til udviklingen i beskæftigelsen inden for tekstilindustrien var der fra 1977 til 1979 en nedgang i antallet af arbejdspladser på 158 000 i hele Fællesskabet (i virksomheder med over 20 ansatte), og der kan forventes en nedgang på ca. 86 000 i perioden mellem 3. kvartal 1979 og 3. kvartal 1980.

Nedgangen i antallet af arbejdspladser inden for beklædningsindustrien var mindre kraftig, nemlig 109 000 i perioden 1977-1979 (i virksomheder med 20 ansatte og derover) og der kan forventes en nedgang på ca. 68 000 i perioden mellem 3. kvartal 1979 og 3. kvartal 1980.

Der vil blive sendt tabeller over udviklingen i forholdet mellem import og eksport samt beskæftigelsen inden for tekstil/beklædningssektoren i forskellige medlemsstater direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets generalsekretariat.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1762/80

af Clinton

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(23. december 1980)

Om: Kvalitet af oksekød indført i Fællesskabet

1. Kan Kommissionen give en nærmere redegørelse for, hvilke forskellige kødkvaliteter, der indfø-

res af den samlede mængde oksekød, indført til Fællesskabet, dvs. om det hovedsageligt drejer sig om oksekød til forarbejdning eller om dyre udskæringer?

2. EØF tillader i medfør af handelsbalanceordningen, at der fra tredjelande indføres oksekød af forarbejdningsskvalitet med henblik på at imødekomme EØFs forarbejdningskrav.

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for, hvorvidt der faktisk indføres oksekød af forarbejdningsskvalitet eller oksekød af høj kvalitet til Fællesskabet?

Finder Kommissionen det ikke tilrådeligt med henblik på at sikre, at denne ordning fungerer på den tilsigtede måde, at der i henhold til denne handelsbalanceordning ses bort fra indførslen af bagfjerdinger i form af de såkaldte »pistoler« uden skank for at udelukke muligheden for indførsel af skært oksekød, der ikke er bestemt til forarbejdning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(4. maj 1981)

1. I 1979 blev ca. 70 % af Fællesskabets import af frosset udbenet oksekød tariferet i pos. 02.01 A II b) 4 bb) 33 i den fælles toldtarif, som omfatter udbenet oksekød, bortset fra kød af forfjerdinger. Fællesskabets import af frosset ikke-udbenet oksekød var udbetydelig.

2. I 1979 blev der på grundlag af den årlige opgørelse udstedt importlicenser for ca. 56 000 t. Importen af frosset oksekød af forfjerdinger androg ca. 32 000 t udbenet kød svarende til 41 600 t ikke-udbenet oksekød.

3. Frosne ikke-udbenede bagfjerdinger i form af pistoler uden skank er ikke blandt de udskæringer, som kan importeres i henhold til til ordningen med årlige opgørelser.

Kommissionen har over for Rådet fremsat forslag ⁽¹⁾ til en ændring af artikel 14, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 805/68, så kød henhørende under pos. 02.01 A II b) 4 bb) 33 i den fælles toldtarif udelukkes fra import til Fællesskabet i henhold til ordningen med årlige opgørelser.

⁽¹⁾ EFT nr. C 20 af 25. 1. 1980, s. 8.

Europa-Parlamentet har allerede afgivet positiv udtalelse om Kommissionens forslag, men Rådet har ikke truffet afgørelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1860/80

af Cariglia, Puletti, Orlandi og Ferri

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. januar 1981)

Om: Forebyggelses- og finansieringsforanstaltninger i forbindelse med jordskælvkatastrofer

Anser Kommissionen for De europæiske Fællesskaber det ikke for nødvendigt at udbedre den mangel, som i øjeblikket findes inden for EFs miljøpolitik i »Miljøprogram 1977-1981« og i gennemførelsen af de kommende almindelige budgetter inden for området jordskælvkatastrofer?

Mener Kommissionen ikke, at aktionerne og politikken med henblik på miljøbeskyttelse bør udstrækkes til andre konti end kontoen til »Støtte til katastroferamte befolkninger i Fællesskaber«?

Kan Kommissionen forklare, hvorfor spørgsmålene om forebyggelse i forbindelse med jordskælv ikke indgår i programmerne for og indholdet af fællesskabspolitikken på miljøområdet?

Hvorledes er Kommissionens retningslinjer for fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(29. april 1981)

1. Kommissionen har i sin meddelelse til Rådet ⁽¹⁾ gjort rede for retningslinjerne for det arbejde, som den finder det hensigtsmæssigt at foretage på fællesskabsplan, for så vidt angår »naturkatastrofer«, herunder jordskælv.

2. Inden for rammerne af miljøprogrammet er der allerede ved at blive udarbejdet et forslag til fremgangsmåde ved vurdering af miljøsituationen (»miljømæssig kortlægning«). I dette forslag tillægges »naturkatastrofer«, herunder jordskælv, særlig betydning.

3. Kommissionen er i færd med at undersøge forskellige former for bygge- og anlægsvirksomhed og er i den forbindelse begyndt at udarbejde EF-beregningsregler for byggeri i områder, hvor der er risiko for jordskælv; reglerne forventes offentliggjort i nær fremtid.

Kommissionens tjenestegrene, som ønsker at udvide og komplettere Fællesskabets arbejde på dette område, undersøger endvidere muligheden for at koordinere aktionerne vedrørende byggeri i jordskælvsområder, blandt andet: industrialisering, interventionsteknikker og forskning.

4. Med hensyn til forskning er der en undersøgelse i gang om de bærende stålkonstruktioners modstandsevne i jordskælvsområder.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1881/80

af Vernimmen

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. januar 1981)

Om: Euregio

I europæisk sammenhæng udgør Euregio virkelig prøvestenen for den europæiske integration. Det fremskridt, den europæiske integration gør, føles her håndgribeligt; men her fornemmer man også bedst integrationens mangler. Disse regioner konfronteres med særlige problemer: grænseoverskridende miljøforurening, manglende koordinering af infrastrukturpolitikken, ofte manglende investering, vekselkurssvingninger, følgerne af en manglende koordinering af beskatningspolitikken (både med hensyn til de direkte som de indirekte skatter), følgerne af utilstrækkelig koordinering af regionalpolitikken, socialpolitikken og den sociale sikring, osv.

Tidligere er der gennemført ikke så få specielle initiativer med henblik på en bedre løsning af problemerne i Euregio. Således er der allerede nedsat fire tværregionale fagforeningsråd. Også handelskammerne har været aktive. En virkelig effektiv løsning kræver imidlertid en europæisk politik på dette område, der forener alle de til rådighed stående kræfter og samordner alle til rådighed stående instrumenter.

⁽¹⁾ KOM(80) 253 endelig udg.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken politik den indtil nu har udviklet med hensyn til Euregio og hvilke fremtidsplaner den har på dette område?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Antonio Giolitti**

(4. maj 1981)

Kommissionen tager hensyn til de særlige forhold i Fællesskabets grænseregioner i forbindelse med Fællesskabets politik på bestemte områder.

I forbindelse med regionalpolitikken skal Kommissionen i henhold til artikel 5 i forordningen om Den europæiske Fond for Regionaludvikling tage særligt hensyn til investeringens karakter af en grænseforanstaltning, når den træffer beslutning om støtte fra fonden. I øvrigt gennemføres der over den kvotafrie afdeling en særlig fællesskabsforanstaltning, der skal bidrage til forbedring af den økonomiske og beskæftigelsesmæssige situation i grænseområderne mellem Irland og Nordirland. Desuden har Kommissionen i forbindelse med de nationale regionaludviklingsprogrammer den 23. maj 1979 ⁽¹⁾ henstillet til medlemsstaterne, at de i analysen af den økonomiske og sociale situation i den enkelte region inkluderer de særlige elementer, der er en følge af grænseregionernes særlige geografiske situation.

Hvad angår socialpolitikken er der indeholdt særlige regler for grænsearbejdere i Fællesskabets retsakter om dækkende sociale sikringsordninger i forbindelse med bestemmelserne om personers frie bevægelighed.

Som led i skattepolitikken forelagde Kommissionen den 21. december 1979 Rådet et direktivforslag om harmonisering af bestemmelserne for indkomstskat med henblik på arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ⁽²⁾. Hensigten med dette dokument, der er ved at blive behandlet i Europa-Parlamentet, er blandt andet at løse en række problemer, som indkomstbeskatningen af grænsearbejdere rejser.

Som led i energipolitikken har Kommissionen tilsendt Rådet et forslag til forordning ⁽³⁾ om indførelse af en konsultationsprocedure på fællesskabs-

plan i forbindelse med kraftværker, der kan påvirke en anden medlemsstats område, og som i praksis oftest er placeret nær fælles grænser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1885/80

af Schwencke

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. januar 1981)

Om: Manglende betaling af licens for overdragelse af ophavsret

Med EF-bestemmelserne om toldværdi, der trådte i kraft den 1. juli 1980, bortfalder i de medlemsstater, der ved indførsel af lyd- og billedreproduktionsapparater pålægger importørerne licensafgifter til fordel for den ophavsberettigede, toldmyndighedernes mulighed for at kontrollere, om disse afgifter betales til selskaber med udnyttelsesrettigheder. Ophævelsen af denne kontrol har allerede i det andet halvår af 1980 i stort omfang medført manglende betaling af de licenser, der skal betales til de selskaber, der har udnyttelsesrettighederne og således bevirket en betydelig nedskæring i forfatteres og journalisters indtægter for benyttelse af deres intellektuelle ejendom.

Hvad påtænker Kommissionen at gøre for at råde bod på denne uheldige situation, der er indtrådt som følge af de nye EF-bestemmelser om toldværdi, og for at gennemføre de i dens erklæring fra 1977 udtalte principper om fremme og overholdelse af ophavsrettighederne?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(27. april 1981)

1. Kontrollen med betaling af licenser for ophavsrettigheder til fordel for selskaber, som har overtaget retten til at udnytte dem, hører ikke under toldvæsenet. Kommissionen påtænker heller ikke at pålægge toldmyndighederne at udføre en kontrol af denne art, der ville ramme goder, som frit kan bevæge sig inden for Fællesskabet.

⁽¹⁾ EFT L 143 af 12. 6. 1979, s. 9.

⁽²⁾ EFT C 21 af 26. 1. 1980, s. 6.

⁽³⁾ Dok. KOM(76) 576 ajourført i KOM(79) 269 af 17. 3. 1979.

2. Kommissionen fastholder i et og alt de principper, der indeholdes i dens meddelelse af 1977, kaldet »Fællesskabets aktion inden for den kulturelle sektor«⁽¹⁾. Kommissionen håber at være i stand til næste år at forelægge en handlingsplan med hensyn til ophavsrettigheder; dette arbejde kræver grundige forudgående undersøgelser.

⁽¹⁾ Bulletin for De europæiske Fællesskaber, supplement 6/77.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1891/80

af Ewing

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(19. januar 1981)

Om: Rentesatsen for landbrugslån

Vil Kommissionen venligst give en oversigt over den rentesats for landbrugslån, der for tiden er gældende i de forskellige medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(24. april 1981)

Ifølge de seneste oplysninger, Kommissionen har, var den gennemsnitlige rentesats for lån til landbrugsinvesteringer i de enkelte medlemsstater ⁽¹⁾ i 1980 som følger:

	%
Forbundsrepublikken Tyskland	
— kortfristede	10,8
— langfristede	9,5
Frankrig	
— kortfristede	10,6
— mellemfristede	11,0
— langfristede	11,6
Italien	
— langfristede	15,6
Nederlandene	
— kortfristede	11,4
— mellemfristede	12,8
— langfristede	11,4

⁽¹⁾ Undtagen Grækenland.

Belgien	
— alle lån	12,9
Det forenede Kongerige	
— kortfristede	19,4
— mellemfristede	16,8
— langfristede	16,8
Irland	
— kortfristede	17,0
— mellemfristede	16,5
— langfristede	18,0
Danmark	
— mellemfristede	16,1
— langfristede	17,1

Alle medlemsstaterne har forpligtelse til at indrømme rentegodtgørelse på indtil 5 % (7 % i ugunstigt stillede områder) med hensyn til investeringer, der er nødvendige for gennemførelse af udviklingsplaner i henhold til direktiv 72/159/EØF om modernisering af landbrugsbedrifter. Medlemsstaterne kan yde denne støtte — helt eller delvis — i form af kapitaltilskud eller ved at give henstand med betalinger, eller de kan kombinere disse to former.

Dertil kommer, at nogle medlemsstater indrømmer rentegodtgørelser i forbindelse med bestemte former for langfristede lån, navnlig ved køb af landbrugsjord. Der kan herom oplyses følgende:

- i Forbundsrepublikken Tyskland indrømmes der 3 % rentetilskud og 2 % tilskud på afdragene for lån til omlægning; der findes også konsolideringslån, hvor rentetilskuddet er 5 % (7 % i ugunstigt stillede områder). Grænserne for disse tilskud er i overensstemmelse med, hvad der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i direktiv 72/159/EØF;
- i Frankrig kan der ydes rentetilskud på 4,5 % for lån til 150 000 ffr. og 7 % for lån mellem 150 000 ffr. og 300 000 ffr. Sådanne lån kan løbe over højst 30 år; i praksis er løbetiden dog sjældent mere end 18 år;
- i Italien er den årlige rente maksimalt 4 % på langfristede (30 år) lån, der optages af »coltivatori diretti«;
- i Belgien ydes der et rentetilskud på 3 % for lån indtil visse faste beløb for tidsrum på op til 9 år;
- i Luxembourg ydes tilskud på 4 % for lån indtil visse faste beløb til finansiering af godkendte investeringer for tidsrum på op til 10 år;

- i Danmark er renten for lån til sammenlægning eller udvidelse af landbrugsejendomme højst 6,5 % plus 0,2 % administrationsgebyr; løbetiden for sådanne lån kan være indtil 30 år.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1943/80

af Welsh

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(4. februar 1981)

Om: Oprindelsescertifikater

I oktober 1979 blev et parti legetøj, der var fremstillet af Lundby Playtoys i Blackpool og forsynet med et »T« transitcertifikat og forretningsfakturaer, eksporteret til Frankrig. De franske myndigheder nægtede at lade varerne komme ind i landet, indtil der også forelagdes et oprindelsescertifikat.

1. Kan Kommissionen oplyse, under hvilke omstændigheder toldmyndighederne har ret til at kræve et oprindelsescertifikat, før de giver tilladelse til bevægelser inden for Fællessmarkedet af varer med oprindelse i Fællesskabet.
2. Har en eksportør, der mener, at hans parti er blevet unødigt forsinket som følge af generende krav fra toldmyndighedernes side i medlemsstaterne, mulighed for at stille erstatningskrav?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes

(30. april 1981)

1. I henhold til EØF-traktaten er det i princippet forbudt at kræve oprindelsescertifikat for varer med oprindelse i Fællesskabet i samhandelen mellem medlemsstaterne.

Det skal imidlertid bemærkes, at i henhold til artikel 4 i Kommissionens beslutning 80/47/EØF af

20. december 1979 ⁽¹⁾ om de tilsyns- og beskyttelsesforanstaltninger, som medlemsstaterne kan bemyndiges til at træffe over for indførsel af visse varer, der har oprindelse i tredjelande og er overgået til fri omsætning i en anden medlemsstat, kan de kompetente myndigheder i importmedlemsstaten ved indførsel af varer, omfattet af foranstaltninger med henblik på tilsyn inden for Fællesskabet eller beskyttelsesforanstaltninger anmode importøren om at angive varernes oprindelse på toldangivelsen eller på ansøgningen om importdokumenter. Der kan kun anmodes om yderligere beviser for den angivne oprindelse, såfremt der foreligger en stærk og begrundet tvivl herom. Endvidere må anmodningen om yderligere beviser ikke i sig selv være til hinder for indførsel af varerne.

2. Kommissionen har kontakt med de kompetente myndigheder i medlemsstaterne for at sikre, at ovennævnte beslutning overholdes. Såfremt en erhvervsdrivende ikke desto mindre finder, at de offentlige myndigheder i strid med EFs regler om fri bevægelighed for varer på det fælles marked tilsidesætter hans interesser eller krænker hans rettigheder, kan han enten forelægge sagen for den kompetente nationale retsmyndighed eller rette direkte henvendelse til Kommissionen, der i henhold til EØF-traktatens artikel 155 skal drage omsorg for gennemførelsen af de i traktaten indeholdte bestemmelser.

⁽¹⁾ EFT nr. L 16 af 22. 1. 1980, s. 14.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1951/80

af Seeler

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. februar 1981)

Om: Forhøjelse af importtolden på fisk

Den fiskeforarbejdende industri i Tyskland og også i Danmark følger med stor bekymring fordyrelsen af importen af friske fisk og halvfabrikata fra tredjelande til videreforarbejdning i Fællesskabet. Skønt Fællesskabets fiskerierhverv ikke er i stand til at dække den fiskeforarbejdende industris samlede efterspørgsel, forhøjes tolden gradvist på import fra tredjelande, og dermed priserne på de produkter, som fremstilles af denne import. Konkurrenceanvnen for den fiskeforarbejdende industri, som er henvist

til at forarbejde importerede fisk eller halvfabrikata, forringes derfor betydeligt.

Jeg spørger derfor Kommissionen:

1. Hvorfor tages der ikke i forbindelse med fastsættelsen af told på import af friske fisk og halvfabrikata fra tredjelande hensyn til, at Fællesskabets eget fiskerierhverv ikke for indeværende er i stand til at dække den samlede efterspørgsel efter fisk til videreforarbejdning i fiskeindustrien?
2. Er Kommissionen villig til at undersøge, om tolsatserne kan nedsættes eller suspenderes, når der bevisligt ikke står fællesskabsfangster til rådighed til forarbejdning i fiskeindustrien?
3. Hvorledes agter Kommissionen i benægtende fald at udligne de konkurrenceforvridninger, som kunne opstå ved, at en del af Fællesskabets fiskeindustri kan forarbejde fællesskabsfangster, mens en anden del er henvist til import fra tredjelande, som på grund af den pålagte told er væsentligt dyrere?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(28. april 1981)

1. Kommissionen er bekendt med de problemer, Fællesskabets fiskeforarbejdningsindustri står over for. Det forhold, at Fællesskabets fiskere ikke er i stand til at dække industriens behov for visse fiskearter, er imidlertid i sig selv principielt ikke nok til at berettige en suspension af tolden i henhold til den fælles toldtarif. I tilfælde af utilstrækkelige forsyninger vil det kun være muligt at suspendere tolden, hvis dette ikke er til skade for Fællesskabets fiskere.

2. Kommissionen følger til stadighed udviklingen på markedet for fiskerivarer for at kunne reagere øjeblikkeligt på enhver ændring i situationen ved at tage egnede initiativer. For øjeblikket har fiskeforarbejdningsindustrien fordel af en nedsættelse af visse tolsatser i henhold til den fælles toldtarif, hvilket skyldes forpligtelser, der er indgået som led i internationale aftaler vedrørende visse fiskearter. Desuden har Rådet på grundlag af en række forslag til forordninger fra Kommissionen autonomt suspenderet tolden i henhold til den fælles toldtarif for visse fisk og halvfabrikata ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Forordning (EØF) nr. 1714/80 af 27. 6. 1980, EFT nr. L 167 af 1. 7. 1980, s. 52 og forordning (EØF) nr. 3061/80 af 25. 11. 1980, EFT nr. L 322 af 28. 11. 1980, s. 1.

3. Anvendelsen af den fælles toldtarif fordrejer ikke konkurrencevilkårene mellem fiskeforarbejdningsindustrierne i Fællesskabets forskellige regioner. Desuden bestræber Kommissionen sig for at styrke forbindelserne med forarbejdningsindustrierne og fiskerierhvervet inden for Fællesskabet, således at de kan få størst mulig fordel af fællesskabsmarkedet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1956/80

af Seefeld

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. februar 1981)

Om: Bureautriske anmeldelsesprocedurer, som Fællesskabets stålvirksomheder er underkastet

1. Er det i overensstemmelse med kendsgerningerne, at stålvirksomhederne i Det europæiske Fællesskab dagligt pr. telex til Bruxelles skal besvare et spørgeskema, som omfatter 19 sider?

2. Hvormed kan i bekræftende fald denne bureaukratiske anmeldelsesprocedure forsvares, og hvornår kan man forvente et enklere system, ved hvilket der også kunne spares udgifter?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(30. april 1981)

Beslutning 2794/80/EKSF ⁽¹⁾ om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien fastsætter, at virksomhederne hver dag skal indsende to udfyldte spørgeskemaer:

- det første spørgeskema vedrører produktionen af råstål og omfatter højst 8 punkter pr. virksomhed (1 side);
- det andet vedrører produktionen af valsede varer og halvfabrikata. De oplysninger, som skal gives i dette spørgeskema, vedrører maksimalt 28 forskellige produkter (2 sider).

⁽¹⁾ EFT L 291 af 31. 10. 1980, s. 1.

I praksis skal de fleste virksomheder i Fællesskabet kun give oplysninger om produktionen af 3-4 produkter.

Dette informationssystem er udarbejdet i tæt samarbejde med repræsentanter for virksomhederne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 1975/80

af Cousté

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. februar 1981)

Om: Samarbejde mellem de europæiske og japanske bilfabrikanter

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange samarbejdsaftaler, der er indgået i 1979 og 1980 mellem europæiske og japanske bilfabrikanter og hvor mange, der for øjeblikket forhandles om, og vil den præcisere, hvilke lande og mærker, såvel europæiske og japanske, det drejer sig om?

Billiger Kommissionen disse aftaler, eller er den mere positiv over for protektionistiske foranstaltninger, som det ser ud til, at visse fabrikker ønsker?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(21. april 1981)

Således som det fremgår af svaret på det ærede medlems spørgsmål nr. 1433/80 ⁽¹⁾ har Kommissionen ikke et system til automatisk registrering af samarbejdsaftaler mellem virksomheder. Men når disse aftaler indeholder klausuler, der kan begrænse konkurrencen, anmelder de deltagende virksomheder generelt disse aftaler til Kommissionen i henhold til Rådets forordning nr. 17/62 for at opnå fritagelse for aftaleforbudet, som omhandles i EØF-traktatens artikel 85. Uafhængigt af denne type anmeldelse og

de oplysninger, som fremgår af almindelige publikationer, underretter virksomhederne ofte Kommissionen om et udkast til samarbejdsaftale eller om dens endelige indgåelse.

Kommissionen kan derfor oplyse, at der i 1980 blev indgået følgende samarbejdsaftaler mellem automobilmfabrikanter i EF og Japan.

— Aftale mellem Honda og British Leyland om fælles bilfabrikation i Det forenede Kongerige (anmeldt den 21. december 1979);

— Aftale mellem Nissan og Alfa Romeo om fælles bilfabrikation i Italien.

Desuden er Kommissionen bekendt med, at der finder drøftelser sted mellem følgende virksomheder:

Daihatsu og Innocenti om levering af japanske motorer til montering i italienske biler.

Volkswagen og Nissan om samling af tyske biler i Japan.

Med hensyn til Kommissionens vurdering af disse aftaler bedes det ærede medlem se de to svar på skriftlig forespørgsel nr. 1597/80 fra Vernimmen ⁽²⁾ og nr. 1538/80 fra Boot ⁽³⁾.

⁽²⁾ Se side 4 i denne Tidende.

⁽³⁾ Se side 21 i denne Tidende.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2003/80

af lady Elles

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. februar 1981)

Om: Konkurrencepolitik

Kommissionen afviste i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 840/80 ⁽¹⁾ af Walz de forslag om at ændre praksis i konkurrence spørgsmål, som kunne hindre anvendelsen af konkurrencebestemmelserne

⁽¹⁾ EFT nr. C 352 af 31. 12. 1980, s. 35.

⁽¹⁾ EFT nr. C 283 af 3. 11. 1980, s. 41.

eller gøre anvendelsen heraf væsentlig mere vanskelig, men den forpligtede sig til så vidt muligt at forbedre den praktiske anvendelse af de relevante procedureregler.

Kommissionen bedes derfor tage stilling til hver af de følgende praktiske forbedringer, der ikke kræver nogen ændring af de gældende bestemmelser, og som er foreslået under hensyntagen til nylige domme fra Domstolen og forslag til afgørelser fra generaladvokaten, og som går ud på, at Kommissionen skulle sørge for, at:

1. hver potentiel sagsøgt får en kopi af klagen eller tilsvarende oplysninger, på hvilket grundlag Kommissionen agter at undersøge sagen, og at dette sker inden den indleder undersøgelsen. Kommissionens hyppigt anvendte fremgangsmåde med først at offentliggøre de relevante dokumenter eller oplysninger på det tidspunkt, hvor den formelt lægger sag an og fremsender klagepunkterne til sagsøgte, forhindrer sagsøgte i at afklare omstændighederne, inden der drages bestemte foreløbige konklusioner imod ham;
2. hver potentiel sagsøgt får en kopi af den endelige rapport om de omstændigheder, undersøgelsesholdet har fundet frem til, når dettes sag sendes videre til direktorat B. Dette ville gøre det muligt for den potentielt sagsøgte at henlede Kommissionens opmærksomhed på en række omstændigheder, Kommissionens kontrollanter måske ikke har undersøgt, eller som de kan have misforstået;
3. hver sagsøgt får fuld adgang til Kommissionens akter i sagen på det tidspunkt, han får tilsendt klagepunkterne. Kommissionens praksis med kun at offentliggøre de dokumenter, den støtter sig på i sin klage, betyder, at dokumenter eller resultater i sagsøgtes favør ikke behøver at offentliggøres;
4. hver sagsøgt får et skriftligt svar på sit svar på klagepunkterne. Dette ville gøre det muligt for sagsøgte under sagen at koncentrere sig om de punkter, der stadig er tvivl om;
5. at hvert medlem af det rådgivende udvalg senest to uger før udvalgets møde får en oversættelse på sit modersmål af sagsøgtes svar på klagepunkterne sammen med en kopi af rapporten fra det offentlige retsmøde;

6. hver sagsøgt får en kopi af det rådgivende udvalgs forslag til afgørelse, da Kommissionen benytter dette dokument som grundlag for sin beslutning (jf. Domstolens dom i Hoffmann-La Roche-sagen, punkt 14).

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Frans Andriessen**

(27. april 1981)

Kommissionen har allerede flere gange ⁽¹⁾ erklæret at ville forbedre den praktiske gennemførelse af de administrative procedurer i kartelsager, og denne indstilling ønsker den at fastholde. Den hilser derfor alle forslag og opfordringer velkommen, som tager sigte på at lette undersøgelsen af de omstændigheder, der er af betydning for beslutningen. Hvis sådanne forslag og initiativer skal føres ud i livet, må det imidlertid ikke bevirke, at proceduren belastes med yderligere formaliteter, der ikke er nødvendige for retten til kontradiktion og for en sikring af passende muligheder for forsvar, og som i betydeligt omfang kan vanskeliggøre eller forhale procedureforløbet. Kommissionen har ikke til hensigt at give yderligere proceduremæssige garantier til fordel for virksomhederne ud over de garantier, der er sikret i forordning nr. 17 og forordning nr. 99/63/EØF eller er blevet fastsat gennem Domstolens retspraksis ⁽²⁾. Ud fra disse overvejelser besvarer Kommissionen det ærede medlems spørgsmål således:

1. Det er allerede nu i overensstemmelse med Kommissionens faste praksis, at virksomhederne så hurtigt som muligt bliver gjort bekendt med de påberåbte klagepunkter, og at de opfordres til at fremføre deres synspunkter. De pågældende virksomheder modtager regelmæssigt enten en afskrift eller en skriftlig meddelelse om det væsentlige indhold af klagen såfremt denne opfylder de formelle krav og ikke åbenbart savner ethvert grundlag, således at den kan anvendes

(1) Svar på mundtlig forespørgsel nr. 115/80 fra Ansquer, forhandlinger i Europa-Parlamentet nr. 1-256 (maj 1980), s. 41, svar på skriftlig forespørgsel nr. 840/80 fra Walz, EFT nr. C 283 af 3. 11. 1980, s. 41.

(2) Jf. navnlig dom af 13. 2. 1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche/Kommissionen, Sml. 1979, s. 461, 511, af 26. 6. 1980, sag 136/79, National Panasonic (UK) Ltd/Kommissionen, endnu ikke offentliggjort Samling, samt af 29. 10. 1980, de forenede sager 209-215 og 218/78, van Landewijck m. fl./Kommissionen, endnu ikke offentliggjort i den officielle Samling.

des som bevismiddel i en formel administrativ procedure. Kommissionen kan ud fra retlige og praktiske overvejelser ikke imødekomme det ærede medlems forslag om, at enhver klage eller anmeldelse straks i sin fulde ordlyd skal videregives til de sagsøgte virksomheder, og at der ikke indledes nogen undersøgelse, før disse har haft lejlighed til at udtale sig. En sådan procedure strider mod det princip, i henhold til hvilket Kommissionen i overensstemmelse med et pligtmæssigt skøn selv bestemmer undersøgelsesforløb. Proceduren kan juridisk ikke gennemføres, såfremt sagsøger har en berettiget interesse i, at hans oplysninger behandles fortroligt, indtil en formel sag er indledt, eller såfremt disse i medfør af artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 17 er undergivet tavshedspligt. Proceduren fører i de tilfælde, hvor en klage er uklart formuleret eller indeholder et meget omfangsrigt og kompliceret sagsforhold til, at de pågældende virksomheder belastes unødigt samt til, at undersøgelserne trækker i langdrag. Endelig er den af saglige årsager ikke formålstjenlig, fordi det på tidspunktet for sagsanlægget endnu slet ikke kan vurderes, om og hvorvidt de deri indeholdte oplysninger kan benyttes af Kommissionen til skade for de pågældende virksomheder. Bortset herfra kan proceduren i visse tilfælde have en uheldig virkning på effektiviteten af en kontrol, der måtte ønskes gennemført.

2. Kommissionen kan ikke følge forslaget om at tilstille de pågældende virksomheder en kopi af undersøgelsesrapporten. En sådan rapport er ikke formelt et led i proceduren, men derimod udelukkende en meddelelse inden for tjenestegrenen; den gives ikke i alle tilfælde, indeholder ikke en udtømmende redegørelse for sagsforholdet og derudover vedrører kun sager, der rejses ex officio. Så længe det ikke står fast, at Kommissionen ønsker at anvende visse af dens undersøgelsesresultater mod de pågældende virksomheder, har sagens parter efter dens opfattelse ingen interesse i at udtale sig om en korrespondance mellem myndigheder, der herved bygger på skønmæssige betragtninger. Hvis sådanne aktstykker blev offentliggjort, ville de pågældende virksomheder og de personer, der har givet oplysninger om undersøgelsens genstand, snarere lide skade på deres interesser, uden at kartelproceduren ville blive forbedret i praktisk henseende.

3. Ifølge Domstolens faste praksis⁽³⁾ opfylder Kommissionen sin pligt til at indrømme ret til kontradiktion, så snart den i fremstillingen af klagepunkter summarisk angiver de væsentlige

faktiske forhold, som den støtter sig på, og under den administrative procedure giver de pågældende virksomheder lejlighed til at tage stilling til de af den fremførte faktiske forhold og andre omstændigheder samt til de dokumenter, den har anvendt som bevismiddel.

4. Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at en mundtlig afhøring kræver omhyggelig forberedelse. Et skriftligt svar fra Kommissionens side på virksomhedernes udtalelser til klagepunkterne ville imidlertid kun forhale proceduren. Det dermed tilsigtede mål kan nås gennem forudgående mundtlige drøftelser med de pågældende tjenestemænd i Kommissionen.
5. Efter Kommissionens faste praksis hører virksomhedens svar på klagepunkterne samt protokollet fra høringen til de »vigtigste dokumenter« i den i artikel 10, stk. 1 i forordning nr. 17, anførte betydning, som omgående skal fremsendes til medlemsstaternes kompetente myndigheder. Kommissionen kan af tekniske årsager ikke lade disse dokumenter oversætte til alle Fællesskabets sprog. Medlemmerne af udvalget kan imidlertid i henhold til forordning nr. 99/63/EØF, artikel 8 stk. 2, deltage i høringen og kan følge forhandlingerne her på alle fællesskabssprog via tolketjenesten. De har endvidere mulighed for at blive bekendt med alle sagens enkeltheder under mødet i Det rådgivende Udvalg.
6. Det rådgivende Udvalgs udtalelse hører i henhold til artikel 10, stk. 6, tredje led, i forordning nr. 17 til de dokumenter, der ikke offentliggøres. Repræsentanterne fra alle medlemsstaterne lægger vægt på, at dette forhold ikke ændres, idet der kun på denne måde kan tages hensyn til den nødvendige fortrolighed, når medlemmerne af udvalget afgiver udtalelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2013/80

af Damseaux

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. februar 1981)

⁽³⁾ Dom af 15. 7. 1970, sag 45/69, Boehringer, Sml. 1970, s. 151; 799; dom af 13. 2. 1979, sag 85/76, Hoffmann-La Roche-Vitamine, Sml. 1979, s. 461, 512.

Visse kredse søger at etablere en nøje forbindelse mellem medlemsstaternes finansielle bidrag og det udbytte, de kan have af interventionerne fra Den europæiske Socialfond.

Denne forbindelse, der er begrundet i tanken om »rimelig modydelse«, ville være i modstrid med ånden i traktaterne.

For at forvisse mig om, at det ikke forholder sig således, vil jeg gerne have oplysninger om forholdet mellem ydelser fra Den europæiske Socialfond i 1980 og hver enkelt medlemsstats finansielle bidrag, hvad følgende angår:

- a) kampen mod arbejdsløsheden blandt kvinder;
- b) omskoling og omstilling af arbejdstagere;
- c) beskæftigelsespræmier;
- d) oprettelse af nye arbejdspladser;
- e) unge;
- f) erhvervshæmmede;
- g) udenlandske arbejdstagere;
- h) ofre for tekniske fremskridt;
- i) særlig hårdt ramte regioner.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard

(28. april 1981)

De regler, der gælder for Den europæiske Socialfonds virke, udelukker — i overensstemmelse med målsætningerne i EØF-traktatens artikel 123 — muligheden for enhver beregning med udgangspunkt i begrebet »rimelig modydelse« i forbindelse med finansieringen af ansøgningerne om tilskud.

Dette træk, der er kendetegnende for forvaltningen af Den europæiske Socialfond, har været ganske særlig iøjnefaldende siden reformen i 1971 af dette EF-finansieringsinstrument.

Med denne reform kom der en række nye regler for Fondens virke ind i billedet; hensigten hermed var helt og holdent at orientere finansieringen gennem Fonden efter, hvad det var for problemer, der skulle løses.

Eksempelvis kan der her nævnes de interventioner, der har regional karakter. De er koncentreret om de regioner, som har fået tildelt prioriteret status i EFRU-regie. Endvidere regner man med at indføre forhøjet interventionssats i forbindelse med de inter-

ventioner, Den europæiske Socialfond skal gennemføre i visse af Fællesskabets regioner, der er ganske særlig ugunstigt stillet.

Ligeledes fordeles de bevillinger, der er afsat til Den europæiske Socialfonds interventioner til fordel for unge, efter en prioritering, hvor man tager hensyn til henholdsvis problemernes alvorlige karakter og de forskelligartede ledighedsprocenter, der kan noteres for hver enkelt region, for så vidt angår ungdomsarbejdsløsheden.

Endelig er der i tilfælde af, at der ikke er tilstrækkelig store bevillinger til rådighed, mulighed for at gennemføre en reduktion i antallet af ansøgninger om tilskud for at tilpasse omfanget af de godkendte tilskud til de samlede disponible midler; den metode, der anvendes i så tilfælde, og som kaldes for »vejet nedskæring«, er baseret på følgende kriterier:

- arbejdsløshedstal for hver medlemsstat,
- den pågældende medlemsstats økonomiske muligheder for at løse arbejdsløshedsproblemerne beregnet på grundlag af BNP pr. indbygger.

Fordelingen af Fondens forskellige ydelser efter medlemsstater offentliggøres i Den europæiske Socialfonds årsberetninger. Spredningen over interventionsområder og medlemsstater i 1980 foreligger endnu ikke offentligt tilgængelig, men den vil fremgå af 1980-beretningen, som udkommer inden juli 1981.

Det ærede medlem finder herunder en oversigt over de beløb, der er blevet godkendt for hver enkelt medlemsstats vedkommende i 1980:

Medlemsstat	Godkendt beløb (i mio ECU)	%
Belgien	29,30	2,9
Danmark	19,43	1,9
Forbundsrepublikken Tyskland	107,96	10,6
Frankrig	194,96	19,2
Irland	79,69	7,9
Italien	327,15	32,3
Luxembourg	0,93	0,1
Nederlandene	18,30	1,8
Det forenede Kongerige	236,50	23,3
I alt	1 014,22	100,0

Det kan heraf slutes, at der ikke består nogen sammenhæng mellem fordelingen af Den europæiske

Socialfonds midler og den andel, med hvilken de forskellige medlemsstater bidrager til finansieringen af det almindelige budget; til orientering anfører Kommissionen dog herunder, med hvilke procent-satser hver medlemsstat har bidraget til finansieringen af udgifterne på 1980-budgettet:

Belgien	6,05 %
Danmark	2,28 %
Forbundsrepublikken Tyskland	29,67 %
Frankrig	19,38 %
Irland	0,90 %
Italien	12,44 %
Luxembourg	0,13 %
Nederlandene	8,33 %
Det forenede Kongerige	20,84 %

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2018/80
af Damseaux

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(16. februar 1981)

Om: Fællesskabsinstitutionernes køretøjer til persontransport

Kan Kommissionen for hver af Fællesskabets institutioner give følgende oplysninger om de køretøjer til persontransport, der tilhører dem:

1. mærke, konstruktionsår, indkøbspris og gennemsnitligt brændstofforbrug pr. 100 km for hvert køretøj;
2. det kørte antal kilometer for hvert køretøj i 1980;
3. de samlede vedligeholdelses- og brændstofudgifter i 1980;
4. det kørte antal kilometer pr. dag for hvert køretøj, som den ansvarlige chauffør har anført på køresedlen;
5. antal kørte kilometer for hver tjenestevogn i weekenderne i 1980;
6. antal overarbejdstimer pr. chauffør og beløbet for denne udgift i 1980?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Michael O'Kennedy

(30. april 1981)

Kommissionen kan kun give oplysninger om sin egen vognpark.

1. og 2. Kommissionen vil fremsende tabeller med de oplysninger, den har, direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat. Oplysningerne om antallet af kørte kilometer i 1980 vil blive fremsendt, så snart de foreligger.

3. De samlede vedligeholdelses- og brændstofudgifter beløb sig i 1980 til 336 850 ECU.

4. og 5. Kommissionen har ingen statistikker herover.

6. Kommissionen kender ikke det samlede antal overarbejdstimer for chaufførerne. Udgifterne beløb sig i 1980 til 383 898 ECU, opgjort på grundlag af udbetalingen af den i artikel 3 i bilag VI til vedtægten nævnte faste godtgørelse.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2026/80
af Blaney

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(16. februar 1981)

Om: Akvakulturudvikling

Kan Kommissionen oplyse, hvor store bevillinger der er afsat, og hvor meget der faktisk er udbetalt af samtlige EF-midler i 1979 og 1980 til akvakulturudvikling og/eller -forskning i irske vande, samt hvor mange projekter, der har været inddraget? Kan Kommissionen endvidere oplyse de beløb, der er bevilget til sådan udvikling i 1981, antallet af projekter og de områder, disse vedrører?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Antonio Giolitti**

(4. maj 1981)

Der er både ydet støtte fra EUGFL, udviklingssektionen ⁽¹⁾ og fra Socialfonden til akvakulturudvikling i Irland i det tidsrum, det ærede medlem anfører.

EUGFL — udviklingssektionen

	Antal projekter	Tildelt støtte irske £	Udbetalt støtte pr. 1. 3. 1981
1979	2	12 985	—
1980	3	421 872	45 098
1981	4	603 318	—

Når et så forholdsvis ringe beløb er udbetalt, skyldes det, at Kommissionen endnu ikke har modtaget andre ansøgninger om betaling.

I juli 1980 stillede Kommissionen Rådet forslag om en flerårig fællesaktion til omstrukturering, der blandt andet omfattede støtteforanstaltninger til udvikling af akvakulturen ⁽²⁾. Da Rådet endnu ikke havde truffet nogen endelig afgørelse om dette forslag, forelagde Kommissionen den 23. marts i år ⁽³⁾ Rådet et forslag om at forlænge den i forordning (EØF) nr. 1852/78 fastsatte midlertidige foranstaltning til udgangen af 1981.

Den europæiske Socialfond

Denne fond har i Irland finansieret uddannelse af personer, der skal besætte nye stillinger i akvakultursektoren, og som får arbejdsområder som opdræt af laks, ørreder, muslinger og østers.

Da disse foranstaltninger udgør en integrerende del af et samlet program, er det imidlertid ikke muligt at angive foranstaltningernes omfang, eller hvilke beløb der er afsat specielt til dem.

⁽¹⁾ Forordning (EØF) nr. 1852/78 ændret ved forordning (EØF) nr. 592/79 og (EØF) nr. 1713/80 om gennemførelse af en midlertidig fælles foranstaltning til omlægning af kystfiskeriet, offentliggjort i henholdsvis EFT L 211 af 1. 8. 1978, EFT L 78 af 30. 3. 1979, s. 5 og EFT L 167 af 1. 7. 1980, s. 50.

⁽²⁾ EFT C 243 af 22. 9. 1980, s. 5.

⁽³⁾ Døq. KOM(81) 77 endelig udg. af 18. 3. 1980.

Det er vanskeligt at forudsige antallet af projekter og deres placering; dette afhænger af de ansøgninger om støtte, Kommissionen modtager.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2027/80

af Blaney

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. februar 1981)

Om: EF-pas

Kan Kommissionen oplyse, hvilke fremskridt der til dato er gjort vedrørende forslaget om indførelse af et EF-pas, og hvorfor vedtagelsen af dette forslag forsinkes?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(24. april 1981)

Rådet drøftede på mødet den 16. marts 1981 på ny det ensartede europæiske pas. Ved denne lejlighed blev der gjort væsentlige fremskridt mod indførelsen af passet — hvilket Det europæiske Råd i Maastricht i øvrigt glædede sig over.

Under disse omstændigheder går Kommissionen ud fra, at Rådet vil kunne træffe endelig beslutning herom så hurtigt som muligt.

I øvrigt kan det ærede medlem have interesse i at læse svarene på mundtlige forespørgsler til Rådet nr. H-615/80 fra Pedini, nr. H-616/80 fra Habsburg og nr. H-660/80 fra Berkhouwer ⁽¹⁾, samt på mundtlig forespørgsel til Kommissionen nr. H-684/80 fra Seefeld ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Fælles svar på disse tre forespørgsler: Forhandlinger i Europa-Parlamentet, nr. 1-266 (februar 1981) s. 155.

⁽²⁾ Samme referat, s. 165.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2029/80**af Blaney****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(16. februar 1981)*

Om: Import af tuftede tæpper

Vil Kommissionen på ny overveje sin afgørelse vedrørende pålæggelse af en særlig afgift på tuftede tæpper, der importeres til Fællesskabet fra USA, eftersom den amerikanske regerings holdning til olieprisen giver de amerikanske tæppefabrikanter en så stor fordel, at de er i stand til at betale den nugældende told på 23 % og alligevel underbyde britisk og irsk producerende tæpper med omkring 20 % i EF-landene?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Wilhelm Haferkamp**

(29. april 1981)

Situationen vedrørende den unaturlige fordel, som de, der i De forenede Stater fremstiller tuftede tæpper, nyder godt af i kraft af De forenede Staters prispolitik for olie og naturgas, er blevet ændret takket være ophævelsen af kontrollen med oliepriserne i De forenede Stater, som fandt sted den 28. januar 1980.

Med denne beslutning fjernedes en betydelig del af den unaturlige fordel, som de, der i De forenede Stater fremstiller tuftede tæpper, tidligere nød godt af.

Med hensyn til den fordel, der er tilbage, og som kan føres tilbage til De forenede Staters kontrol med priserne på naturgas, har Kommissionen fra De forenede Staters myndigheder fået meddelelse om, at den nye regering har forpligtet sig til at ophæve kontrollen med prisfastsættelsen på naturgas i et hurtigere tempo, end det er bestemt i den nugældende lovgivning, idet den i øjeblikket har form og tidsplan for de fornødne lovforslag til behandling.

Under disse forhold har Kommissionen ikke i øjeblikket nogen overvejelser i gang vedrørende handelspolitiske foranstaltninger over for indførselen af tuftede tæpper fra De forenede Stater i denne sammenhæng.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2030/80**af Müller-Hermann****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(16. februar 1981)*

Om: Dumping af fortyndet syre og rensningsslam samt afbrænding af meget giftigt kemisk affald i EFs farvande

Er det efter Kommissionens opfattelse muligt gennem en international aftale at sikre, at afbrænding af meget giftigt kemisk affald og dumping af fortyndet syre og rensningsslam forbydes?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(29. april 1981)

De internationale konventioner, indgået i Oslo den 15. februar 1972 og i London den 13. november 1972, indeholder allerede bestemmelser om bortskaffelse af affald på havet.

I henhold hertil er deponering af farlige stoffer på liste I i disse aftaler forbudt. Bortskaffelse på havet af det affald, som det ærede medlem omtaler, kræver godkendelse af de ansvarlige nationale myndigheder med det formål at sætte en stopper for den tiltagende forurening af havene og at mindske de affaldsmængder, der i fremtiden bliver bortskaffet på havet.

Selv om Fællesskabet som sådant ikke er deltager i ovennævnte konventioner, har Fællesskabets medlemsstater hver for sig udstedt rets- og forvaltningsforskrifter med henblik på anvendelse af de to konventioner.

Disse nationale anvendelsesbestemmelser har allerede for nogle lande ført til en formindskelse af de affaldsmængder, der bortskaffes på havet, især med hensyn til fortyndet syre. Anvendelsen af Oslo- og London-konventionerne er dog forskellig i medlemsstaterne.

De mængder, der bortskaffes på havet, er efter Kommissionens opfattelse stadig meget høje. På lang sigt ville det være ønskeligt at bringe bortskaffelse på havet af farligt affald til ophør, men et sådant forbud er ikke gennemførligt med kort varsel, fordi det for tiden ikke er teknologisk muligt at bort-

skaffe de pågældende mængder af det nævnte affald på anden måde på landjorden eller at oparbejde det.

På kort og mellemlang sigt kan det derfor kun dreje sig om en gradvis mindske af bortskaffelsen på havet af det nævnte affald, samtidig med at der søges alternative bortskaffelsesformer på landjorden.

Kommissionen vil derfor også i første række bestræbe sig på at harmonisere medlemsstaternes foranstaltninger til anvendelse af Oslo- og Londonkonventionerne med det sigte at nå frem til en systematisk mindske af affaldsbortskaffelse på havet, især af fortyndet syre, rensningsslam samt afbrænding af meget giftigt kemisk affald.

Med hensyn til fortyndet syre skal der i denne forbindelse henvises til direktivet vedrørende titandioxid af 20. februar 1978 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. 54 af 25. 2. 1978, s. 19.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2041/80

af Lalor

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. februar 1981)

Om: Tilbagetrækning af forslag om oprettelse af en europæisk eksportbank

Kan Kommissionen oplyse, hvorfor den trak sit nedennævnte forslag til Rådet tilbage?

Forslag af 17. februar 1976 til forordning fra Rådet om oprettelse af en europæisk eksportbank.

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Gaston Thorn

(29. april 1981)

Det ærede medlem henvises til det svar, som Kommissionen har givet på skriftlig forespørgsel nr. 1518/80 fra Hr. Geurtsen ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 49 af 9. 3. 1981, s. 27.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2070/80

af Dankert

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. februar 1981)

Om: Støtte fra Frankrig og Fællesskabet til Martinique til afhjælpning af skader, forårsaget af orkaner

1. Er det rigtigt, at Kommissionen og de franske myndigheder efter orkanerne David og Frederics hærgen og efter vurdering af skaden har aftalt, at Frankrig og Fællesskabet hver for sig bidrager med 70 millioner franske francs til omkostningerne ved afhjælpning af de anrettede skader?

2. Er det rigtigt, at Frankrig ikke har overholdt denne aftale?

3. Er det desuden rigtigt, præfekten for Martinique i et interview med »France-Antilles« har ladet forstå, at den tilbudte støtte stammede fra Frankrig, og har fortiet, at det tværtimod drejede sig om støtte fra Fællesskabet?

4. Er der fra Kommissionens side protesteret mod dette forhold og hvad var reaktionen i bekræftende fald?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Poul Dalsager

(4. maj 1981)

Efter at øerne Martinique og Guadeloupe var blevet hærget af orkanerne David og Frederic, blev en delegation bestående af franske embedsmænd og embedsmænd fra Kommissionen sendt over for at vurdere skadernes omfang i de to franske departementer.

Da Kommissionen havde gennemgået delegationens rapport, fremsatte den forslag til Rådet om at bevilge støtte fra EUGFL, udviklingssektionen, til udbedring af ødelagte landbrugsarealer i områderne, specielt af bananplantager.

Rådet udstedte den 30. oktober 1979 forordning nr. 2395/79 ⁽¹⁾, i henhold til hvilken der bevilges et

⁽¹⁾ EFT nr. L 275 af 1. 11. 1979, s. 1.

beløb på 70 400 000 ffr. fra Fællesskabet, hvilket svarer til den støtte, Den franske Republik selv yder.

I henhold til forordningens bestemmelser modtog den franske stat i december 1980 et forskud på 70 % af de tildelte bevillinger, nemlig 48 000 000 ffr.; det påhviler denne at indsende godtgørelse for bevillingernes anvendelse, inden den kan ansøge om udbetalingen af de resterende 30 %.

Det er korrekt, at avisen »France-Antilles« i et referat af en pressekonference med præfekten for Martinique ikke nævner Fællesskabets deltagelse i udbedringen af de skader, orkanerne David og Frederic har forvoldt, men dette forhold er ikke et tilstrækkeligt bevis på, at den pågældende embedsmand ikke har omtalt bevillingerne fra EUGFL.

Kommissionen har ikke des mindre anmodet ministeren for de franske oversøiske departementer om en nøjagtig angivelse af, hvorledes de samlede bevillinger fra EF og fra Frankrig selv er blevet brugt i forbindelse med denne foranstaltning.

Den franske minister bad i sit svar til Kommissionen om en yderligere frist for forelæggelsen af sine bemærkninger, med den begrundelse, at støttebeløbene udbetales i rater på en yderst kompliceret måde.

Kommissionen vil afvente svaret fra den franske stat og vil ikke afsige en forhastet dom om det spørgsmål, det ærede medlem rejser.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2072/80

af lord O'Hagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(25. februar 1981)

Om: National støtte

70 % af Brittany Ferries ejes af landbrugere og 30 % af Bretagnes handelskammer. Hvilken form for støtte modtager selskabet fra EF? Hvilken national støtte modtager det? Er denne støtte lovlig i henhold til Rom-traktaten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Giorgios Contogeorgis

(27. april 1981)

Britanny Ferries har ikke modtaget nogen støtte fra Fællesskabets side. Kommissionen er ikke orienteret om, at Brittany Ferries skulle modtage national støtte, hvorfor det ærede medlems sidste spørgsmål ikke er relevant.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2091/80

af van Aerssen

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs ti medlemslande forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(25. februar 1981)

Om: Redningsaktioner på ruten omkring Kap det Gode Håb

Da formanden for udenrigsministrene i politisk samarbejde ikke kunne besvare min forespørgsel om »redningsaktioner på ruten omkring Kap det Gode Håb«⁽¹⁾, spørger jeg ham, hvornår ministrene vil drøfte det rejste spørgsmål, således at Parlamentet kan underrettes om Fællesskabets officielle holdning.

⁽¹⁾ EFT nr. C 322 af 10. 12. 1980, s. 10.

Svar

(5. maj 1981)

Ministrene har aldrig drøftet det rejste spørgsmål og agter heller ikke for øjeblikket at indlede en undersøgelse heraf.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2098/80

af Vergeer

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs ti medlemslande, forsamlet med henblik på det politiske samarbejde

(25. februar 1981)

Om: Forbundsrepublikken Tysklands mulige salg af u-både til Argentina og Chile

Ifølge nylige pressemeddelelser skulle Forbundsrepublikken Tysklands regering være i færd med at give sit samtykke til salg af u-både til en række lande i den tredje verden, herunder Argentina og Chile, til trods for indvendinger fra tyske parlamentskredse, navnlig som følge af de alvorlige krænkelse af de grundlæggende menneskerettigheder i disse to lande og ligeledes som følge af risikoen for øgede spændinger i forbindelse med de chilensk-argentinske grænsestridigheder.

Finder de tis udenrigsministre det ikke absolut påkrævet på baggrund af konklusionerne fra Europa-Parlamentets forhandling i januar 1981 om krænkelse af menneskerettighederne i Uruguay og navnlig om spørgsmålet om visse EF-medlemsstaters våbenleverancer til dette land i åbenlys modstrid med vore erklæringer til fordel for menneskerettighederne, at de indbyrdes drøfter nødvendigheden af gradvist at udarbejde en fælles holdning fra medlemsstaternes side til kontrol med våbensalg og mulighederne for at udvide et europæisk kontrolsystem til samtlige OECD-lande?

Svar

(5. maj 1981)

Vis skal herved oplyse det ærede parlamentsmedlem om, at medlemsstaternes våbeneksportpolitik ikke er blevet drøftet inden for rammerne af Det europæiske politiske Samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2104/80

af Ewing

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Handelsforbindelserne med Japan

Vil Kommissionen meddele, hvilke planer den har for en reorganisering af Fællesskabets handelsforbindelser med Japan i 1981, i betragtning af at forskellige industrigrene trues af fallit?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Wilhelm Haferkamp**

(28. april 1981)

Kommissionen har ved flere lejligheder erklæret, at den finder, at handelsforbindelserne med Japan er utilfredsstillende og giver anledning til alvorlige bekymringer. I de beretninger, den har aflagt for Rådet, og i debatter i Parlamentet har Kommissionen fremsat forslag til behandling af forskellige aspekter af problemet, der ofte er blevet påpeget over for de japanske myndigheder. Selv om Kommissionen ikke mener, at flere europæiske industrier trues af fallit udelukkende på grund af den japanske eksport, har denne i visse sektorer bidraget til de nuværende vanskeligheder, og der kræves, som det hedder i Rådets erklæring fra november 1980, »effektiv tilbageholdenhed«. Kommissionen har derfor haft drøftelser med de japanske myndigheder vedrørende situationen i visse sektorer, navnlig for så vidt angår den japanske eksport af personbiler, fjernsynsapparater og billedrør.

I sin beretning til Rådet i februar 1981 efter konsultationerne på højt plan mellem EØF og Japan skitserede Kommissionen en plan, der sigtede mod forbedring af den nuværende situation. Disse forslag, der var udformet under hensyntagen til de japanske myndigheders reaktion på de bekymringer, Rådet gav udtryk for i november, blev stort set godkendt af Rådet på samlingen den 17. februar 1981. Rådet bekræftede på ny sin erklæring fra november og beklagede, at der efter det japanske svar fortsat var grund til bekymring. Det erklærede sig enig i, at det var nødvendigt fortsat at gøre opmærksom på Fællesskabets bekymringer på højt politisk plan i Japan. Denne meddelelse er siden af medlemsstaternes ambassadører og af lederen af Kommissionens delegation i Tokyo blevet overgivet den japanske udenrigsminister.

Rådet bemærkede, at situationen vedrørende den japanske bileksport gav anledning til øget og alvorlig uro; dette gjaldt særlig situationen i visse regioner, navnlig Benelux-landene. I overensstemmelse med Rådets opfordring arbejdes der videre med spørgsmålet i denne og andre relevante sektorer. For så vidt angår bilindustrien, henviser Kommissionen det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel nr. 1538/80 fra Boot ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 21 denne Tidende.

Kommissionen vil gennemføre tilsyn i hele Fællesskabet for at sikre hurtigere underretning om importen fra Japan af personbiler, farvefjernsynsmodtagere og billedrør samt visse værktøjsmaskiner. Kommissionen vil overvåge resultaterne af dette tilsyn og aflægge beretning for Rådet, så snart resultaterne for det første kvartal af 1981 foreligger, og regelmæssigt derefter.

De europæiske firmaer blev opfordret til at udnytte mulighederne på det voksende japanske marked og til at udarbejde en positiv strategi til imødegåelse af den japanske konkurrence. Kommissionen blev anmodet om fortsat at drøfte åbningen af det japanske marked med de japanske myndigheder og under de næste konsultationer på højt plan mellem EØF og Japan at undersøge, hvilke fremskridt, der var gjort under de forskellige drøftelser. Kommissionen blev endvidere opfordret til at gennemføre de undersøgelser, Rådet anmodede om i sin erklæring fra november.

Da spørgsmålet om handelen med Japan har betydning for alle større industrilande, var Rådet af den opfattelse, at det bør tages op med disse, når det er muligt, bl.a. ved det vestlige økonomiske topmøde i Ottawa i juli.

Kommission vil fortsat følge udviklingen i handelsforbindelserne mellem EØF og Japan på nært hold og regelmæssigt aflægge beretning for Rådet.

3. Hvilke forbindelser er der efter Kommissionens mening mellem tuberkulose hos mennesker og tuberkulose hos grævlinger og kvæg?
4. Hvilke skridt vil Kommissionen nu tage på dette område?

Svag afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(28. april 1981)

1. Så vidt Kommissionen ved, er den organisme, der forvolder tuberkulose, blevet isoleret i prøver fra grævlinger i Frankrig og Irland. Det er endnu ikke med bestemthed fastslået, nøjagtig hvilken epizootisk rolle grævlinger spiller i disse medlemsstater.

2. Når man ser bort fra begrænsede områder i Det forenede Kongerige, er det ikke Kommissionen bekendt, at der føres systematisk kontrol med grævlinger for at forhindre spredning af tuberkulose.

3. Ved en indgående undersøgelse, som er foretaget i Det forenede Kongerige (Zuckerman-rapporten) er det konstateret, at der er en tydelig forbindelse mellem tuberkulose hos grævlinger og kvæg. Desuden har der i mange år foreligget videnskabeligt bevis for, at tuberkulose kan spredes fra kvæg til mennesker.

4. Hvad angår dyrs sundhed, er der ikke for øjeblikket planer om foranstaltninger fra Kommissionens side ud over dem, der allerede er truffet med hensyn til kontrol med og udryddelse af tuberkulose hos kvæg.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2110/80

af Lord O'Hagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Grævlinger og tuberkulose

I Det forenede Kongerige er det en udbredt opfattelse, at der er en direkte forbindelse mellem grævlinger og spredning af tuberkulose.

1. I hvor mange andre medlemsstater påstår man, at der er en sådan forbindelse?
2. I hvor mange andre medlemsstater aflives grævlinger af denne grund?

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2114/80

af Damseaux

til Rådet for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Manglende politisk samarbejde i Fællesskabet

Den 14. oktober 1980 bekræftede FNs generalforsamling, at Røde Khmer-regeringen er lovlig. Ved denne lejlighed stemte seks medlemsstater »mod« og

tre »for« det ændringsforslag, hvori der gjordes indsigelse imod det demokratiske Kampuchea's beføjelser.

Uden at gå til bunds i drøftelsen om lovligheden af de to regeringer, som kan diskuteres, både hvad angår lovligheden og menneskeligheden, anser Rådet det ikke for beklageligt, at Fællesskabets lande deler deres stemmer i et spørgsmål, hvor det politiske samarbejde i Fællesskabet let kunne spille ind, selv om Europa-Parlamentet, og i særdeleshed dets politiske udvalg, gang på gang betoner nødvendigheden af at styrke dette samarbejde?

Svar ⁽¹⁾

(5. maj 1981)

Fællesskabets ni medlemslande har ved talrige lejligheder, herunder på FN's generalforsamling, givet udtryk for deres fælles standpunkt med hensyn til problemet vedrørende Kampuchea. Ne ni har imidlertid ikke i forbindelse med dette snævre politiske samarbejde indtaget en fælles holdning ved afstemningen på FN's 35. Generalforsamling om det demokratiske Kampuchea's beføjelser. Det ærede Parlament vil forstå, at formandskabet ikke kan kommentere partnernes individuelle holdninger til dette spørgsmål.

⁽¹⁾ Dette svar er givet af udenrigsministrene forsamlet med henblik på det politiske samarbejde, hvorunder dette anliggende hører.

delse af uædle metaller ⁽¹⁾ var tilfredsstillende, og kan Kommissionen oplyse, hvornår den forventer at træffe en afgørelse?

⁽¹⁾ EFT nr. C 329 af 16. 12. 1980, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(27. april 1981)

Som det ærede medlem sikkert ved, gennemgår Europa-Parlamentets udvalg for eksterne forbindelser i øjeblikket den rapport, som Louise Moreau har forelagt om status over og perspektiver for Fællesskabets forsyning med mineralske og vegetabiliske råstoffer (PE 67848). Udvalget vil om kort tid ligeledes gennemgå et udkast til beslutning om dette emne, som skal til afstemning i Europa-Parlamentet.

Kommissionen finder det hensigtsmæssigt ikke at træffe afgørelse om finansiering af udvindingen, før debatten er afsluttet i Parlamentet, for fuldt ud at kunne tage hensyn til de udtalelser, der vil fremkomme, samt til indholdet af beslutningen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2125/80

af Nyborg

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2122/80

af Lalor

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Utilfredsstillende svar på forespørgsel om finansiering af udvinding af uædle metaller

Mener Kommissionen for alvor, at dens svar på min forespørgsel nr. 1174/80 om finansiering af udvin-

Om: Fransk diskriminering af udenlandsk producerede døre

Forskellige medlemmer af Europa-Parlamentet har i mere end to år ved gentagne lejligheder henledt Kommissionens opmærksomhed på de handelsforvridende konsekvenser af de franske bestemmelser i forbindelse med godkendelse af udenlandsk producerede døre (jf. f.eks. sagen om Jutlandia-dørene).

Kommissionen har i det seneste svar på et spørgsmål om dette emne (skriftlig forespørgsel nr.

1283/80)⁽¹⁾ endnu en gang svaret, at den ikke er i besiddelse af tilstrækkelige oplysninger til at vurdere, hvorvidt de franske forskrifter har protektionistisk karakter eller ej.

Mener Kommissionen

- at det fortsat er hensigtsmæssigt, at den begrænser sig til at løse problemet for den enkelte producent, der henvender sig til Kommissionen om sagen,
- eller er tidspunktet efterhånden ved at være inde, hvor Kommissionen på egen foranledning bør indhente de oplysninger, den mangler for at kunne vurdere, om forskrifterne har protektionistisk karakter med henblik på enten at få de franske myndigheder til selv at ændre godkendelsesproceduren, eller at få sagen indbragt for Den europæiske Domstol?

⁽¹⁾ EFT nr. C 338 af 29. 12. 1980, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(28. april 1981)

Når Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter, bl.a. i forbindelse med gennemførelsen af bestemmelserne om frie varebevægelser, skal drage omsorg for, at disse bestemmelser overholdes, nøjes den ikke med kun at forfølge de sager, den er bekendt med på grund af en klage. Men inden den tager stilling til spørgsmålet om at indlede en overtrædelsesprocedure over for en medlemsstat må den, uanset hvilke omstændigheder, hvormed den er bekendt, og uanset den måde, hvorpå den har fået kendskab dertil, foretage fuldstændige undersøgelser både hos de økonomiske beslutningstagere, der har indgivet klage, og de medlemsstater, der er ansvarlige for de foranstaltninger, der eventuelt udgør en overtrædelse af de gældende fællesskabsbestemmelser.

I den foreliggende sag kan de oplysninger, det ærede medlem har givet Kommissionen den 5. februar 1979, selv om de er nok så detaljerede, ikke betragtes som definitive. Desuden bestrides de af de franske myndigheder i de forklaringer, de har givet om indholdet og anvendelsen af »arreté« af 17. marts 1978, der gør overholdelsen af den stadfæstede norm NF.P.23303 obligatorisk.

Det var netop for at afgøre, om gennemførelsesreglerne for de foreskrevne betingelser havde en protektionistisk karakter eller ej, at Kommissionen i juni 1979, januar 1980 og oktober 1980 anmodede om firmaet Jutlandias kommentarer til den franske argumentation.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2129/80

af Marshall

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Oplagring af landbrugsproduktionen

Kan Kommissionen oplyse, hvor store mængder landbrugsvarer der befinder sig på interventionslagre i hver af medlemsstaterne? Kan den også oplyse, hvor store beløb der er betalt i leje af sådanne kølehuse i medlemsstat i 1979 og 1980?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(24. april 1981)

De mængder produkter, der var oplagret hos interventionsorganerne pr. 31. december 1980, fremgår af hosstående tabel.

Kommissionen påtager sig ikke særlige beløb til lagerleje. Lejekontrakterne indgås mellem interventionsorganerne og pakhusselskaberne.

Kommissionen kender ikke detaljerne i disse kontrakter. Endvidere finansierer EUGFL, garantisektionen, interventionsorganernes samlede lageromkostninger i forbindelse med landbrugsprodukter ved faste beløb; størrelsen af Fællesskabets finansiering fremgår af de årlige finansberetninger.

Interventionslagre pr. 31. december 1980

(i t)

Produkt	Belgien	Danmark	FR Tyskland	Frankrig	Irland	Italien	Luxem- bourg	Neder- landene	Det fore- nede Konge- rige	EØF
Blød hvede	61 486	58 949	1 634 386	2 726 744		314 917	2 622	43 865	87 321	4 930 290
Byg		13 521	464 017	72 150	280				531 917	1 081 885
Rug		61 187	446 962	2 723			5 481		304	516 657
Hård hvede				500		156 973				157 473
Skummet- mælk	8 520	—	152 675	9 979	410	56 149	333		2 543	230 609
Smør	1 354	243	118 762	6 260	226	10	8	308	20 118	147 289
Olivেনolie						73 208				73 208
Raps	148	38 691	5 265	26 674				4 035	6 818	81 631
Oksekød										
Slagte- kroppe		5 233	41 011	82 076	32 344	25 417		22 516	4 941	213 538
udbenet		6 777	24 976	7 443	45 018				21 053	105 267
konserver										
Tobak						28 783 ⁽¹⁾				28 783

⁽¹⁾ Foreløbige tal.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2135/80

af Fanton

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: De forenede Staters hindringer for stålimporten

De forenede Staters regering besluttede for nylig at kontrollere importmængden af finstål og specialstål under foregivende af at udforske »den illoyale praksis«, der formodes at kunne berettigede hindringerne for nævnte import. I virkeligheden er der tale om at begrænse mængden af importeret specialstål.

Kan Kommissionen oplyse,

1. hvor mange europæiske virksomheder der formodes at blive ramt af disse diskriminerende foranstaltninger?
2. hvilke gengældelsesforanstaltninger den nødvendigvis må træffe for at modarbejde en holdning, der klart strider imod de aftaler, der frivilligt er

indgået mellem Fællesskabet og De forenede Stater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Étienne Davignon

(27. april 1981)

Kommissionen har ved en række lejligheder og senest ved det nylige møde i OECDs stålkomité gjort USAs administration bekendt med, at den anser indførelsen af »surge«-mekanismen over for specialstålimport for at være fuldstændig malplaceret og unødvendig i betragtning af USAs specialstål-industris gunstige position.

Der er indtil nu ingen tegn på, at denne mekanisme konkret har påvirket omfanget af specialståleksport fra EF til USA. Imidlertid vil Kommissionen med jævne mellemrum se på udviklingen i den ovennævnte handel og træffe passende foranstaltninger, dersom det viser sig, at »anti-surge«-mekanismen har en negativ virkning på handelen.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2139/80**af Scrivener****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(5. marts 1981)*

Om: Tekniske handelshindringer for film af regenereret cellulose, der kommer i berøring med levnedsmidler

Den nuværende lovgivning i Fællesskabets ti medlemsstater er meget forskellig med hensyn til film af regenereret cellulose, der kommer i berøring med levnedsmidler, hvilket bevirker, at der opstår tekniske hindringer for samhandelen. Denne situation er så meget mere alvorlig, som fødevareemballagen til levnedsmidlerne kan afgive giftige stoffer, der er anvendt ved fremstillingen, og hermed kan betyde en risiko for forbrugerne.

Hidtil er der af Den videnskabelige Komité for Levnedsmidler blevet opstillet en positivliste over stoffer og genstande af cellulosefilm, der kan komme i berøring med levnedsmidler.

1. Kan Kommissionen oplyse Europa-Parlamentet om, hvornår den agter at forelægge Rådet et udkast til et særligt fællesskabsdirektiv med henblik på at sikre forbrugerne beskyttelse imod film af regenereret cellulose?
2. Kan Kommissionen oplyse, hvor længe det vil vare, inden dette direktiv — når det først er vedtaget af Rådet — bliver virksomt?
3. Kan Kommissionen endvidere over for Parlamentet redegøre for de skader, der hidtil er forårsaget af film af regenereret cellulose, der kommer i berøring med levnedsmidler?

**Svar afgivet på Kommissionens vegne af
Karl-Heinz Narjes**

(30. april 1981)

1. Kommissionen har allerede forelagt Rådet et forslag til særdirektiv om film af regenereret cellulose, der kommer i berøring med levnedsmidler⁽¹⁾. Europa-Parlamentet skal udtale sig om dette forslag i overensstemmelse med artikel 100, stk. 2, i EØF-traktaten.

⁽¹⁾ Dok. KOM(81) 5 endelig udg. af 19. 1. 1981.

2. Artikel 7 i Kommissionens forslag er udformet, så det kommende direktiv

- tillader handel med og anvendelse af produkter, der er i overensstemmelse med den nye ordning senest fra den 1. januar 1984;
- forbyder handel med og anvendelse af produkter, som ikke er i overensstemmelse med den nye ordning, fra den 1. januar 1985.

3. Kommissionen har ikke kendskab til tilfælde af akut forgiftning fremkaldt af film af regenereret cellulose, der er kommet i berøring med levnedsmidler. Er der tale om eventuelle skader forårsaget af forgiftning på lang sigt, kan disse ikke vurderes med sikkerhed uden gennemførelse af meget omfattende epidemiologiske undersøgelser. Men hensigten med Kommissionens forslag er netop at hindre forekomst af sådanne skader ved at opstille en positivliste over råstoffer og grænseværdier i forbindelse hermed er sket under hensyntagen til de toksikologiske data, som er vurderet af Den videnskabelige Komité for Levnedsmidler. Anvendelsen af det kommende direktiv vil således muliggøre fri bevægelse af film af regenereret cellulose og af levnedsmidler, der er bragt i kontakt med disse, samtidig med at beskyttelsen af den offentlige sundhed sikres i hele Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2171/80**af Cousté****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(5. marts 1981)*

Om: Støtte fra Den europæiske Fond for Regionaludvikling i Frankrig

Kan Kommissionen for 1975, 1976, 1977, 1978, 1979 og 1980 oplyse, hvor meget Den europæiske Fond for Regionaludvikling har ydet i støtte til Frankrig og til hvor mange projekter i hvert af de anførte år?

Vil det for de 21 franske programaktionsregioner være muligt at få oplyst størrelsen af den i henhold hertil ydede støtte og antallet af projekter?

Kan det endelig for Rhône-Alpes-regionen oplyses, hvor meget af den således ydede støtte der er stillet til rådighed for investeringer inden for sektorerne industri, landbrug og tjenesteydelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Giolitti

(24. april 1981)

Kommissionen minder det ærede medlem om, at de udbedte oplysninger om, hvilke beløb der er ydet i støtte til Frankrig fra Den europæiske Fond for Regionaludvikling, og hvorledes disse fordeler sig på de enkelte regioner og på projekter og projekttyper, er indeholdt i de årlige beretninger om EFRUs virksomhed, som Kommissionen offentliggør i henhold til fondsforordningen og forelægger Parlamentet.

Beretningen om EFRUs virksomhed i 1980 er endnu ikke offentliggjort. For dette år foreligger følgende tal:

- samlet støtte til Frankrig i 1980: 198,76 mio ECU i forbindelse med 271 projekter;
- støtte til Rhone-Alpes i 1980: 2,47 mio ECU i forbindelse med 4 projekter, der alle omfattede investeringer i industri-, håndværks- eller servicevirksomhed.

Støttebeløbene til Frankrig fastsættes på grundlag af denne medlemsstats kvota i henhold til EFRU-forordningens artikel 2.

1. Vil Kommissionen efterkomme Europa-Parlamentets anmodning, og i bekræftende fald hvornår?
2. Ser Kommissionen en sammenhæng mellem eksistensen af »tax-free shops« og nogle medlemsstaters modstand mod at hæve det afgiftsfrie beløb i forbindelse med rejser mellem Fællesskabets medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Tugendhat

(24. april 1981)

1. Kommissionen har bemærket sig Europa-Parlamentets opfordring i beslutningen af 18. april 1980 til at aflægge beretning om de problemer, der knytter sig til forekomsten af afgiftsfrie butikker (tax-free shops) i forbindelse med trafikken inden for Fællesskabet. Kommissionen vil kunne fremsætte sine bemærkninger om dette problem i forbindelse med den rapport, den inden udgangen af indeværende år skal aflægge om, hvordan den fælles ordning med afgiftsfritagelse for private virker.

2. Kommissionen konstaterer, at visse medlemsstater har erklæret, at de vil afslå enhver forhøjelse af den reelle værdi af de afgiftsfritagelser, der indrømmes rejsende inden for Fællesskabet, så længe de afgiftsfrie butikkers virksomhed fortsætter i forbindelse med trafikken inden for Fællesskabet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2182/80

af von Wogau

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: »Tax-free shops«

I en beslutning af 18. april 1980 anmoder Europa-Parlamentet Kommissionen om »en redegørelse for de problemer, der knytter sig til eksistensen af »tax-free shops«, og om det ønskelige i eventuelt at få disse forbudt i forbindelse med rejser mellem medlemsstaterne«⁽¹⁾.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2186/80

af lord O'Hagan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Den europæiske konvention om menneskerettigheder

Mener Kommissionen, at Det europæiske Fællesskab bør tiltræde den europæiske konvention om menneskerettigheder?

Hvad vil den i bekræftende fald gøre for at sikre, at dette sker?

⁽¹⁾ EFT nr. C 117 af 12. 5. 1980, s. 83.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Gaston Thorn**

(24. april 1981)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens memorandum af 4. april 1979 om Fællesskabernes tiltrædelse af Den europæiske Menneskerettighedskonvention ⁽¹⁾. Som Kommissionen forklarer i dette memorandum, mener den, at for de hensigtsmæssige institutionelle mekanismer sættes i gang, må man afvente reaktionerne fra alle berørte instanser. Indtil nu har kun Det økonomiske og sociale Udvalg udtalt sig om Kommissionens memorandum.

⁽¹⁾ Bulletin for De europæiske Fællesskaber, supplement 2/79.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2190/80

af Pruvot

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Kommissionens aktioner i forbindelse med bekæmpelse af forurening af havet med carbonhydrider

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er nået i medlemsstaterne med gennemførelsen af de direktiver, Rådet for nylig har vedtaget herom?

2. Hvad gør Kommissionen for at kontrollere, at medlemsstaterne efterkommer disse henstillinger om ratificering af internationale aftaler på dette område?

3. Kan Kommissionen oplyse, i hvor høj grad den for øjeblikket deltager i ratificeringen af internationale aftaler?

4. Kan det oplyses, hvor langt Rådet er nået i sit arbejde med at gøre de procedurer for kontrol med skibe obligatoriske, som tilsigtes med IMCOs resolutioner?

5. Hvad gør Kommissionen for at bekæmpe anvendelsen af bekvemlighedsflag?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Giorgios Contogeorgis**

(27. april 1981)

1. Næsten alle medlemsstater har allerede gennemført bestemmelserne i de direktiver, som Rådet har vedtaget på området.

2. Kommissionen minder regelmæssigt medlemsstaterne om, hvor vigtigt det er så hurtigt som muligt at foretage de pågældende ratificeringer. Visse medlemsstater har for nylig gjort betydelige fremskridt med henblik herpå; der forventes i indeværende år nye fremskridt.

3. Fællesskabet er ikke kontraherende part i de internationale konventioner, som IMCO er depositar for, og som navnlig omhandler forebyggelse af forurening med carbonhydrider.

Med hensyn til bekæmpelse af forureningen er to tekster af særlig betydning for Fællesskabet: Bonn-overenskomsten af 9. juni 1969 om samarbejde ved bekæmpelse af olieforureningen af Nordsøen og protokollen til Barcelona-konventionen om beskyttelse af Middelhavet mod forurening, af 16. februar 1976, om samarbejde ved bekæmpelse af forurening med carbonhydrider og andre skadelige stoffer i nødstilfælde. Den 27. april 1978 henstillede Kommissionen til Rådet at indgå ovennævnte protokol og at forhandle EØFs tiltrædelse af Bonn-overenskomsten ⁽¹⁾. Disse henstillinger drøftes stadig i Rådet.

4. Drøftelserne i Rådet af henstillingen til ovennævnte afgørelse er midlertidig suspenderet, idet der er givet prioritet til gennemgang af det forslag, som Kommissionen for nylig har forelagt om samme emne ⁽²⁾. Kommissionen håber, at Rådet snart vil vedtage sidstnævnte.

5. Kommissionen har til hensigt fuldt ud at deltage i de drøftelser, der snart vil finde sted i Fællesskabet om dette indviklede og kontroversielle spørgsmål, der er under udarbejdelse af den særlige samling, som kommissionen for søtransport under UNCTAD i maj måned vil hellige emnet. Kommissionen mener, at man uanset hvilket flag, der sejles under

⁽¹⁾ Dok. KOM(78) 184 af 27. 4. 1978.

⁽²⁾ Forslag til Rådets direktiv om anvendelse af internationale normer for sikkerhed for skibsfarten og forebyggelse af forurening, for så vidt angår skibe, der anløber Fællesskabets havne — EFT nr. C 192 af 30. 7. 1980, s. 8

bør søge at hindre de uacceptable følger af søtransporten.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2192/80

af Coppieters

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Uheld i anlægget til oparbejdning af atomaf-fald i La Hague

Efter at Kommissionen i sit svar på min skriftlige forespørgsel nr. 918/80 ⁽¹⁾ udtalte, at den ikke havde modtaget nogen meddelelse om uheldet i oparbejdningsanlægget i La Hague den 15. april 1980, bedes Kommissionen oplyse, om den nu har fået nogen meddelelse af de franske myndigheder om uheldet i dette anlæg i januar 1981, som ifølge pålidelige pressemeddelelser medførte, at befolkningen blev udsat for stråling, og hvis den ikke har det, bedes den oplyse, hvad den agter at gøre for at tilskynde de franske myndigheder til at opfylde sine forpligtelser i så henseende i henhold til artikel 33 i Euratom-traktaten og artikel 39, stk. 5, i Rådets direktiv nr. 76/579 af 1. juni 1976 ⁽²⁾

⁽¹⁾ EFT nr. C 295 af 13. 11. 1980, s. 17.

⁽²⁾ EFT nr. L 187 af 12. 7. 1976.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Karl-Heinz Narjes

(27. april 1981)

Kommissionen er bekendt med uheldet den 6. januar 1981, som man fik under kontrol uden følger for befolkningens sundhed.

Under henvisning til sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 918/80 minder Kommissionen om, at det i artikel 45, stk. 5, i Rådets direktiv 80/836/Euratom af 15. juli 1980 om ændring af direktiverne om fastsættelse af de grundlæggende normer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de

farer, der er forbundet med ioniserende stråling ⁽¹⁾, er fastsat, at »ethvert uheld, der medfører en bestråling af befolkningen, skal, når omstændighederne kræver det, omgående meddeles de tilstødende medlemsstater og Kommissionen«. Bestemmelserne i artikel 45, stk. 5, er underlagt bestemmelserne i samme artikels foregående stykker, som fastsætter tærskelværdier for indgriben og hvilke midler, der skal anvendes. Det er indlysende, at under visse tærskelværdier, som det var tilfældet ved den pågældende begivenhed, er bestrålingen så lille, at den er uden betydning for sundheden, og således var den medlemsstat, hvor uheldet fandt sted, ikke forpligtet til at give nogen meddelelse.

De oplysninger, Kommissionen har fået efter uheldet den 6. januar 1981, bekræfter, at der ikke har været tale om omstændigheder, der krævede omgående meddelelse.

Den franske regering har ikke handlet i modstrid med Euratom-traktatens artikel 33, som går ud på, at Kommissionen skal gennemgå medlemsstaternes forslag til love og administrative bestemmelser for at sikre, at de er i overensstemmelse med Euratoms grundlæggende normer.

⁽¹⁾ EFT nr. L 246 af 17. 9. 1980, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2198/80

af Welsh

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Salg af springknive

Jeg er bekendt med, at springknive sælges frit i Italien på detailsalgssteder af enhver art, bl.a. på Hilton Hotel i Rom. Salg af springknive har i nogle år været ulovligt i Det forenede Kongerige, og en person, som er i besiddelse af en kniv af denne art, vil kunne sigtes for overtrædelse af straffeloven.

1. Kan Kommissionen på baggrund af Cassis de Dijon-dommen tage under overvejelse, at der ikke kan være tale om at indføre og sælge springknive i Det forenede Kongerige, skønt det tilsyneladende er lovligt at sælge dem i Italien?

2. I hvilke andre medlemsstater er det lovligt at sælge springknive?
3. Har Kommissionen i sinde at forbyde salg af springknive og andre angrebsvåben, som er særlig fristende for vildledte unge mennesker?
4. Vil Kommissionen gøre forestillinger over for den italienske regering og anmode om, at der i Italien træffes foranstaltninger til at forbyde salget af springknive?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(4. maj 1981)

1. Kommissionen har ikke tidligere hørt om den af det ærede medlem beskrevne situation. Det synes imidlertid som om, import, salg og besiddelse af springknive er et spørgsmål, der henhører under den offentlige sikkerhed, hvilket som bekendt er et område, hvor EØF-traktatens artikel 36 muliggør undtagelser fra det normale krav om, at varer skal kunne bevæge sig frit inden for Fællesskabet. Medlemsstaterne har hver deres særlige opfattelse af den »offentlige sikkerhed«, der meget vel kan variere inden for de grænser, som sættes af en rimelig fortolkning af udtrykket (som er et af Fællesskabet i traktaten fastsat begreb, og som derfor skal fortolkes af Fællesskabernes Domstol); deraf følger, at selv om disse forskelle kan give anledning til en situation som den, det ærede medlem beskriver, kan begge de pågældende medlemsstater meget vel have handlet i overensstemmelse med fællesskabsretten, og den ene kan med rette fastholde sine restriktioner eller forbud, medens den anden kan anlægge et herfra forskelligt synspunkt. Dommen i sag nr. 120/78 (»Cassis de Dijon«) er snarere en bekræftelse på end en modsigelse af dette argument.

2. Kommissionen har i øjeblikket ikke de ønskede oplysninger.

3. Kommissionen mener ikke, at den bør fremsætte noget forslag på fællesskabsniveau om regler for eller forbud mod salg og besiddelse af springknive.

4. Det følger af det under pkt. 1 fremførte, at Kommissionen ikke bør gøre forestillinger over for den italienske regering.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2207/80

af Glinne

**til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs
ti medlemslande, forsamlet med henblik på det
politiske samarbejde**

(5. marts 1981)

Om: Skibe, der fører Fællesskabets medlemsstaters flag, og deres deltagelse i transporten af olieprodukter, hvorved de handler i modstrid med de arabiske landes olieboykot over for Sydafrika

I min skriftlige forespørgsel nr. 35/80 ⁽¹⁾ af 14. marts 1980 spurgte jeg, hvor langt man var nået med forhandlingerne mellem Rådet for de europæiske Fællesskaber og den nederlandske regering, som havde forpligtet sig over for andetkammeret til at undersøge mulighederne for at iværksætte en boykot for olie og olieprodukter over for Sydafrika inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde.

I forslag til beslutning af 14. april 1980, dok. 1-80/80 (PE 64.541) fremsat af mig selv, van den Heuvel, Kavanagh m.fl. opfordrede vi udenrigsministrene i politisk samarbejde til på deres næste møde at træffe afgørelse om at iværksætte en boykot for olie og olieprodukter over for Sydafrika.

Dette initiativ var grundet på det faktum at Europa-Parlamentet gentagne gange har givet udtryk for sin fordømmelse af apartheid-politikken, og at Fællesskabets medlemsstater ved en række lejligheder, navnlig ved at vedtage en »adfærdskodeks«, er gået ind for at udøve økonomisk pres på Sydafrika for at sikre fredelige forandringer i dette område.

Jeg mener, at det nu er tvingende nødvendigt, at udenrigsministrene tager stilling navnlig over for Sydafrikas manøvrer for at fratage den arabiske olieboykot over for dette land dens virkning.

Følgende fakta bør verificeres:

Indtil 1978 leverede Iran Sydafrika 90 % af landets import af olie. Siden shahens fald har Sydafrika indgået hemmelige aftaler med de multinationale selskaber for at arrangere hemmelig losning af olie i visse havne på østkysten, hvor den oplagres i stor mængde (op til 3 års forbrug) i nedlagte guldminer, hvis placering holdes hemmelig.

⁽¹⁾ · EFT nr. C 156 af 25. 6. 1980, s. 80.

Denne trafik er navnlig blevet omtalt i »Observer« af 18. januar 1981. Ifølge denne avis anvender det nederlandske olieselskab »Transworld« fire supertankere til hemmeligt at levere olie til Sydafrika. Det drejer sig om Havdrott (som alene på to år skal have leveret for 840 millioner US-dollars olie til Pretoria), Maasrix (219 000 tons), Neptune World (273 000 tons), og Staland (255 000 tons).

Ved at sammenligne disse supertankeres ankomst- og afrejsedatoer, som registreret i shippingbulletinerne, har skibsmæglere i London kunnet konstatere unormalt lang tid undervejs for de officielt bekendtgjorte rejser.

Lloyds shipping-register viser en intens trafik mellem Ras Tanvra (Saudi-Arabien) og Sydafrika, mens olieselskabet Transworld f.eks. meddeler, at en supertanker venter på ordrer et eller andet sted i Middelhavet, eller sørger for, at en anden supertanker er forsvundet i månedsvis.

Det må også bemærkes, at Transworld har opretholdt en filial i Hillcrest nær ved Durban; denne filials telefonnummer er identisk med en af selskabets tidligere direktørers telefonnummer. Transworld har imidlertid hovedsæde i Nederlandene i Bergendael.

Stillet over for et så oplagt tilfælde må man håbe, at Fællesskabets medlemsstater i politisk samarbejde:

1. sørger for iværksættelse af den resolution, som er vedtaget på FNs generalforsamling, hvori medlemslandene opfordres til at udarbejde bestemmelser med forbud mod levering af olie og olieprodukter til det racistiske regime i Sydafrika?
2. meddeler, hvilke foranstaltninger de har truffet eller anbefalet navnlig over for Transworld og i anledning af Rådets mellemkomst, for at undgå, at skibe, der fører en medlemsstats flag, skal handle i modstrid med de arabiske landes oliebojkot over for Sydafrika?

Svar

(5. maj 1981)

Da der ikke er nogen obligatorisk olieembargo mod Sydafrika med baggrund i en resolution fra De forenede Nationers sikkerhedsråd, og da der heller ikke er tale om nogen frivillig embargo mod Sydafrika

fra Det europæiske økonomiske Fællesskabs ti medlemsstater, er spørgsmålet om at udarbejde forslag om forbud mod at levere olie og olieprodukter til Sydafrika ikke blevet drøftet inden for rammerne af det politiske samarbejde.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2211/80

af Marshall

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts)

Om: Skotsk whisky

I december 1977 traf Kommissionen foranstaltninger, der tvang DCL (Distilleries Co. Ltd.) til at ændre sin dobbeltprispolitik med henblik på sikring af den fremtidige eksport af mærker som f.eks. Johnnie Walker, VAT69, Black and White og Dewar's. Kan Kommissionen oplyse, hvilke skridt den har taget til registrering af følgerne af denne afgørelse? Kan den oplyse, om afgørelsen har medført lavere (eller højere) priser, og om den har ført til større (eller mindre) konkurrence på whiskymarkedet i Det forenede Kongerige? Hvis den ikke kan besvare disse spørgsmål, hvad er da grunden til, at den ikke forsøger at holde sig orienteret om følgerne af sin afgørelse?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Frans Andriessen

(24. april 1981)

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den altid fører tilsyn med, at de i dens beslutninger fastslåede overtrædelser bringes til ophør, og at den griber ind over for enhver ny form for restriktiv praksis på samme område, der er i strid med traktatens konkurrenceregler.

Kommissionen har således sikret sig, at DCL (Distilleries Co. Ltd.) er ophørt med sin dobbeltpris-

politik. Siden den 21. december 1977 har DCL af alle sine britiske kunder forlangt den samme pris for samtlige sine produkter, det vil sige ca. 50 whisky-mærker, flere gin- og vodkamærker samt Pimms, uanset om disse varer er bestemt til videresalg i Det forenede Kongerige eller i de øvrige EF-lande.

Kommissionen har endvidere fulgt udviklingen i konkurrencen og priserne inden for denne sektor og har kunnet konstatere, at britiske grossister har eksporteret whisky fra DCL til de øvrige EF-lande, hvor denne eksport ikke kan undgå at få en positiv indflydelse på priserne. DCL hævdede i begyndelsen af 1978 med den britiske Price Commission's billigelse priserne i Det forenede Kongerige på enkelte mærker (feks. Black and White og Vat 69), men der er her tale om en ren kommerciel beslutning. Det skal i denne forbindelse påpeges, at udviklingen i forbrugerpriserne for whisky bunder i mange forskellige faktorer, især medlemsstaternes forskellige skatte- og afgiftspolitik.

Desuden lader det til, at konkurrencen på det britiske whiskymarked siden Kommissionens beslutning er blevet forstærket. DCL, som på tidspunktet for beslutningen var langt den største virksomhed på dette marked, har haft et faldende salg i Det forenede Kongerige til fordel for andre britiske virksomheder, der indtil da havde en svagere position.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2212/80

af Provan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Spirituøse drikke

Kan Kommissionen give nærmere oplysninger udtrykt i værdi og mængde vedrørende:

1. eksporten i 1980 af skotsk whisky, cognac og irsk whiskey til tredjelande;
2. eksporten i 1980 af udelukkende fællesskabsproducerede spirituøse drikke til tredjelande;
3. procenttallet for den samlede eksport i 1980 af udelukkende fællesskabsproducerede spirituøse drikke til tredjelande, opgjort for hver enkelt af nedenstående:

a) Skotsk whisky, b) irsk whiskey, c) cognac, d) gin, e) akvavit, f) vodka og g) rom?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Michael O'Kennedy**

(4. maj 1981)

Herved fremsendes til det ærede medlem en sammenfattende oversigt over Fællesskabets eksport af alkoholholdige drikkevarer til tredjelande (uden for EØF). Disse oplysninger, som er de senest foreliggende, dækker første halvår 1980 (tabel I).

Opdelingen følger Fællesskabets statistiske varefortegnelse (NIMEXE), hvor der ikke skelnes mellem skotsk og irsk whisky. I EF-reglerne for udenrigshandelsstatistikker sondres der heller ikke imellem »udelukkende fællesskabsproducerede alkoholholdige drikke varer« og »andre alkoholholdige drikkevarer«.

Endvidere fremsendes til det ærede medlems underretning de nationale oplysninger, som er til rådighed (tabel II).

TABEL I

Eksport til tredjelande af alkoholholdige drikkevarer

1. halvår 1980

	Værdi (1 000 ECU)	Mængde (hl ren alkohol)
Whisky (NIMEXE nr. 22.09-66) og 22.09-68)	431 004	972 754
Cognac (NIMEXE nr. 22.09-81 og 22.09-91)	163 741	181 021
Gin (NIMEXE nr. 22.09-56 og 22.09-57)	41 046	106 807
Vodka (NIMEXE nr. 22.09-71)	1 051	2 999
Rom ⁽¹⁾ (NIMEXE nr. 22.09-52 og 22.09-53)	2 273	8 286

⁽¹⁾ Inkl. arrak.

Kilde: Eurostat

TABEL II

	Eksport	
	1979	1980
Skotsk whisky		
Mængde i hl ren alkohol	2 079 503	1 983 579
Værdi i millioner £	539,03	
Kilde: SWA		
Cognac		
Mængde i hl ren alkohol	320 574	310 009
Værdi i 1 000 franske francs	2 674 816	2 882 540
Kilde: CNCE		
Irsk whiskey		
Mængde i hl ren alkohol	11 388	
Kilde: RP Ireland		

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2215/80

af Provan

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Gaston Thorn

(28. april 1981)

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Frankrig

Har Kommissionen sikret sig, at Frankrig har gennemført de til opfyldelse af EF-Domstolens dom i sagerne nr. 152/78 ⁽¹⁾ og 168/78 ⁽²⁾ nødvendige foranstaltninger?

1. Efter De europæiske Fællesskabers Domstols dom i sag nr. 152/78 har den franske regering underrettet Kommissionen om, at den ville træffe »samtlige de nødvendige foranstaltninger til at efterkomme dommen«.

Det følger blandt andet heraf, at den omhandlede lovgivning ikke længere kan påberåbes mod importen af produkter fra de øvrige medlemsstater, der var blevet forskelsbehandlet i den i denne dom angivne betydning. Kommissionen er, hvad dette angår ikke

⁽¹⁾ EFT nr. C 202 af 24. 8. 1978, s. 4, og EFT nr. C 196 af 2. 8. 1980, s. 6.

⁽²⁾ EFT nr. C 214 af 8. 9. 1978, s. 4 og EFT nr. C 79 af 29. 3. 1980, s. 3

bekendt med strafferetlig forfølgning af reklamer for disse produkter for overtrædelse af den nævnte lovgivning, idet de verserende sager udelukkende vedrører indenlandske produkter.

Et lovforslag om reklame for alkoholholdige drikke med det sigte at bringe denne lovgivning i overensstemmelse med fællesskabsretten vil formentlig blive behandlet af det franske parlament i dets næste samling.

2. Den franske lovgivning, der indeholdt en ordning med afgiftsmæssig forskelsbehandling af brændevin, er i sag nr. 152/78 af De europæiske Fællesskabers Domstol kendt uforenelig med EØF-traktatens artikel 95 og er blevet ændret i den franske finanslov af 1981 med virkning fra 1. januar 1982.

Ophævelsen af kontrol med det grønne kort ved den græske grænse kræver dels, at erstatningsansvaret for køretøjer, der er hjemmehørende i Grækenland, udvides til også at gælde på de øvrige medlemsstaters områder, dels at det græske forsikringsbureau undertegner den supplerende overenskomst mellem nationale bureauer af 12. december 1973 ⁽²⁾.

Kommissionen drager omsorg for, at direktivets bestemmelser anvendes i Grækenland, således at kontrollen med det grønne kort ved den græske grænse snarest muligt kan ophæves for køretøjer, der er hjemmehørende i medlemsstaterne.

⁽²⁾ EFT nr. L 87 af 30. 3. 1974, s. 15.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2217/80

af Seefeld

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(5. marts 1981)

Om: Motorkøretøjers kørsel fra og til Grækenland

Hvilke bestræbelser gøres der for at afskaffe de såkaldte »grønne kort«, der gælder for EF-landes motorkøretøjers kørsel fra og til Grækenland, og hvornår kan ensartede bestemmelser for dette nye EF-medlemsland forventes?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Christopher Tugendhat**

(24. april 1981)

Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse ⁽¹⁾ har været gældende i Grækenland siden den 1. januar 1981.

⁽¹⁾ EFT nr. L 103 af 2. 5. 1972, s. 1.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2222/80

af Adam

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Fællesskabets informationskontorer

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange penge der hvert år inden for Fællesskabet bruges til informationskontorer?

Kommissionen er utvivlsomt vidende om det stigende antal selvstændige informationskontorer, der yder eksperthjælp i fællesskabsanliggender. Kan Kommissionen sige, hvor mange der findes af disse selvstændige kontorer?

Hvilke planer har Kommissionen om at forbedre Fællesskabets egne informationskontorer og gøre dem mere effektive i forhold til omkostningerne?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Lorenzo Natali**

(4. maj 1981)

1. De her henhørende oplysninger findes i De europæiske Fællesskabers almindelige budget. For så vidt angår Kommissionens egen informationsvirksomhed, finansieres den af bevillinger under artikel 272 og 273. I 1981 androg disse beløb i alt 10 472 000 ECU.

2. Nej, men Kommissionen har aldrig hævdet at have monopol på information om Fællesskabet, og den hilser med glæde udviklingen af en forretningsmæssigt organiseret oplysningstjeneste for særligt interesserede, som kan supplere det arbejde, der udføres af dens egen informationstjeneste.

3. Kommissionen har taget sin informationspolitik op til revision blandt andet på baggrund af Parlamentets egen nylige rapport og beslutning og skal fremlægge sine konklusioner — inklusive dem, der vedrører forbedret effektivitet i forhold til omkostningerne — for Parlamentet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2223/80

af Hutton

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Ansøgninger til Socialfonden fra Skotland

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke hjælpeorganisationer i Skotland har ansøgt om tilskud fra Socialfonden?
2. Hvilke ansøgninger fra hjælpeorganisationer i Skotland er blevet imødekommet?
3. Hvor meget fik de pågældende ansøgere tildelt?
4. Hvad var de almindelige årsager til afslag på ansøgninger fra hjælpeorganisationer i Skotland?
5. Hvilke andre organisationer i Skotland har ansøgt om tilskud fra Socialfonden?
6. I hvilke tilfælde blev ansøgningerne imødekommet?
7. Hvor meget fik de pågældende ansøgere tildelt?

Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard

(4. maj 1981)

For så vidt angår erhvervsuddannelsesforanstaltninger med regionalt sigte, hvortil Den europæiske

Socialfond kan yde tilskud, er der i 1978, 1979 og 1980 disponeret over følgende beløb til sådanne foranstaltninger i Skotland:

1978	5,8 mio £
1979	5,8 mio £
1980	7,7 mio £

Hovedparten af ansøgningerne er indsendt af offentlige eller private organer, såsom Highlands and Islands Development Board, SDA for de små virksomheders vedkommende og Manpower Service Commission for Skotland, samt af private virksomheder.

Med hensyn til disse ansøgninger med regionalt sigte og ansøgninger, der dækker hele Det forenede Kongerige, eller ansøgninger, der vedrører andre interventionsområder, ser det ikke ud til, at der blandt initiativtagerne er hjælpeorganisationer i Skotland.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2229/80

af Van Miert

til udenrigsministrene for Det europæiske Fællesskabs
ti medlemslande, forsamlet med henblik på det
politiske samarbejde

(6. marts 1981)

Om: TREVI-aktiviteter

Kan udenrigsministrene, forsamlet med henblik på det politiske samarbejde, på baggrund af tiltrædelsesforhandlingerne med de to ansøgerlande meddele, i hvilket omfang disse allerede er inddraget i samarbejdet mellem indenrigsministrene i de ti?

Kan de mere specifikt meddele, i hvilken udstrækning disse ansøgerlande holdes underrettet om de forskellige TREVI-aktiviteter, og hvilke kommentarer de har i den forbindelse, såvel på ministerplan som i de forskellige arbejdsgrupper sammensat af højtstående tjenestemænd?

Svar

(5. maj 1981)

Spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang indenrigsministrene i de to ansøgerlande skal del-

tage i TREVI-aktiviteterne, er stadig under overvejelse. Hidtil har disse to lande ikke deltaget i arbejdet.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2232/80

af Pruvot

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Dyrebeskyttelse

Har Kommissionen hidtil beskæftiget sig med dyrebeskyttelse, navnlig i forbindelse med vivisektion, de metoder, der anvendes på visse landbrugsbedrifter, og de forskellige former for dyretransport?

Hvis der findes sådanne bestemmelser for visse dyrearter, finder Kommissionen det så ikke nødvendigt at anvende dem på alle dyrearter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(27. april 1981)

Kommissionen interesserer sig så absolut for dyrs velfærd og er aktiv inden for dette område.

På nuværende tidspunkt har Kommissionen ikke til hensigt at træffe særlige fællesskabsforanstaltninger, hvad angår vivisektion, men deltager aktivt i det arbejde, som udføres af Europarådet, der er i færd med at udarbejde en konvention om beskyttelse af dyr, der anvendes til forsøg.

Kommissionen har allerede igangsat undersøgelser vedrørende dyrs velfærd, navnlig med hensyn til driftsmetoder; forslag til fællesskabslovgivning vedrørende høner i æglægningsbure vil blive forlagt Rådet i løbet af indeværende år. Det undersøges også, hvilke andre fællesskabsforanstaltninger der kan bringes i anvendelse på andre arter i forskellige

driftssystemer. Desuden har Fællesskabet tiltrådt den europæiske konvention om beskyttelse af dyr i husdyrbrug og deltager i konventionsarbejdet.

Der er allerede vedtaget et rådsdirektiv (77/489/EØF) ⁽¹⁾ om beskyttelse af dyr i international transport. Bestemmelserne i dette direktiv er omfattende og gælder for alle arter og alle transportsystemer uanset grunden til, at transporten foretages. Desuden er der allerede fremsat forslag over for Rådet til et direktiv om iværksættelse af direktiv 77/489/EØF ⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. L 200 af 8. 8. 1977, s. 23.

⁽²⁾ EFT nr. C 41 af 14. 2. 1979, s. 4

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2233/80

af Glinne

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Europæisk minearbejdsvedtægt

Fra fagforeningsside hævdes det, at der i slutningen af 1950'erne blev vedtaget en europæisk minearbejdsvedtægt, som skulle indeholde følgende bestemmelser:

1. minearbejdere med arbejde under jorden får den højeste løn, der ligger mindst 25 % over løntrinet for arbejdstagere med arbejde over jorden;

personale med arbejde over jorden i kulminerne får mindst lige så stor løn som personalet inden for de tilsvarende industrier;

2. for at sikre minearbejdere mod økonomiske omsving får de løfte om en garanteret årsløn;
3. som en offentlig anerkendelse af deres indsats og af farerne i forbindelse med deres hårde arbejde pålignes lønnen for minearbejdere med arbejde under jorden ikke skat;
4. for at sikre en vis kontinuitet i kulproduktionen er minearbejdere med arbejde under jorden fritaget for enhver form for militærtjeneste;
5. i tilfælde af sygdom eller alderdom har minearbejdere ret til de højeste sociale godtgørelser. I forbindelse med arbejdsløshed, ulykkestilfælde

eller sygdom garanteres der en tilstrækkelig godtgørelse. Efter pensionsalderen kan pensionen ikke i noget tilfælde ligge under 75 % af den gældende gennemsnitsløn inden for minesektoren. Pensionerne følger lønudviklingen for de aktive arbejdstagere;

6. minearbejdere får gratis et tilskud i form af naturalier eller kontanter svarende til deres behov for kul til brug i hjemmet eller anden energi til erstatning for kul;
7. minearbejdere har ret til gratis bolig eller til at få udbetalt en kompensationsgodtgørelse for en husleje svarende til den form for bolig, de har krav på.

Kan Kommissionen oplyse, hvor vidt man er kommet med gennemførelsen af hvert af ovennævnte punkter i hver enkelt medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard

(27. april 1981)

Sidst i 1950'erne opkastedes tanken om en europæisk minearbejdervedtægt fra forskellige fagforeningskredses side, men den vandt ikke så stor tilslutning fra de berørte parter, at man indledte nærmere drøftelser herom.

Følgelig er en sådan vedtægt ikke blevet udarbejdet, og der er altså ikke tale om nogen form for europæisk enighed, for så vidt angår de punkter, der opregnes i nærværende forespørgsel.

Dog har Det Blandede Udvalg for harmonisering af arbejdsvilkårene inden for Kulmineindustrien siden 1975 regelmæssigt og i samarbejde med arbejdsgiver- og arbejdstagerrepræsentanterne udarbejdet sammenlignende tabeller over arbejdstidens længde samt den juridiske situation (i henhold til lov og kollektive overenskomster) med hensyn til beskæftigelse af arbejdstagere. Der findes ligeledes sammenlignende tabeller vedrørende de forskellige sociale sikringsordninger, der gælder inden for kulmine-driften.

Kommissionen vil tilstille det ærede medlem og Europa-Parlamentets generalsekretariat samtlige disponible oplysninger herom.

Medlemmerne af ovennævnte blandede udvalg har ved gentagne lejligheder understreget, at der er ved at finde en harmonisering på europæisk plan sted takket være offentliggørelsen af disse oplysninger.

Medlemmerne er enige om, at det for øjeblikket ikke er formålstjenligt at drøfte de grundlæggende arbejdsvilkår, al den stund man stadig ikke har gennemført en fælles penge-, industri- og energipolitik.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2240/80

af Deleau

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Voldgiftprocedure med henblik på afskaffelse af dobbeltbeskatning som følge af justeringer af overførselspriser

Kan Kommissionen oplyse Parlamentet om grundene til forsinkelserne i forbindelse med vedtagelsen af et forslag til direktiv, der blev forelagt den 29. november 1976, og som gennem indførelsen af en voldgiftprocedure tager sigte på at afskaffe dobbeltbeskatning som følge af justeringer af overførselspriser?

Det er nødvendigt at understrege, hvor vigtigt det er for EFs erhvervskredse, at Rådet får vedtaget dette direktivforslag, eller, hvis dette ikke sker, at oplyse Parlamentet om grundene hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Tugendhat

(29. april 1981)

Efter en drøftelse af retsgrundlaget for de beslutninger, der skal træffes om ophævelse af dobbeltbeskatning i tilfælde af gevinstudligning mellem koncernvirksomheder, har De faste repræsentanters Komité i juni 1978 pålagt Rådets ad hoc-arbejdsgruppe at udarbejde et forslag til en konvention mellem medlemsstaterne på grundlag af traktatens artikel 220.

Til trods for Kommissionens indtrængende opfordringer begyndte gruppen først sit arbejde i marts 1980. Men siden da er arbejdet skredet tilfredsstillende frem.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2248/80**af Balfe****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(6. marts 1981)*

Om: Fællesskabets eksport og import af oksekød i 1980

På mødet i den rådgivende komité for oksekød den 12. december 1980 anførtes det, at Fællesskabets eksport i 1980 ville tegne sig for i alt 575 000 t.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor meget dette har kostet EF?
2. Kan Kommissionen særskilt oplyse, hvor meget oksekød der sluttelig blev solgt til Polen, hvilken pris det solgtes til, hvorvidt det solgtes til en gunstigere pris end tilsvarende oksekød andetsteds, og hvad der i alt blev givet i støtte hertil?
- 3.a) Hvorfor udgjorde AVS-importen kun i alt 15 000 t mod de tilladte 30 000 t?
- b) Hvorfor er der under ordningen for oksekød af høj kvalitet kun importeret 9 000 t mod en vedtagen mængde på 21 000 t?
- c) Hvorfor er der under statusordningen kun importeret 32 000 t af de tilladte 50 000 t?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Dalsager

(30. april 1981)

1. De senest foreliggende oplysninger indikerer, at den samlede udførsel i 1980 af levende kvæg, af fersk, kølet og frosset oksekød samt af konserver udgjorde ca. 640 000 t slagtet vægt. Den samlede eksportrestitution udbetalt for denne mængde skønnes at være 715 mio ECU.

2. Den samlede mængde, der blev udført til Polen i 1980, var ca. 27 800 t, hvoraf ca. 23 350 t var fersk oksekød. Kommissionen er ikke i stand til at give prisoplysninger, idet disse salg foretoges af private erhvervsdrivende, der betragter sådanne oplysninger som fortrolige. Den samlede støtte udbetalt til denne udførsel skønnes at være 33 mio ECU.

Kommissionens forordning (EØF) nr. 3300/80⁽¹⁾ om salg til forudfastsatte fikserede priser af frosset oksekød til udførsel til Polen blev vedtaget den 18. december 1980. I denne forordning fastsættes salgsprisen, uden eksportrestitutioner og monetære udligningsbeløb, for 15 000 t bestemt for Polen til priser 15 % under de for andre destinationer fastsatte priser. Omsætningen af dette oksekød startede imidlertid først i marts 1981.

3. Det skal bemærkes, at såvel de ved kvoterne for AVS-landene og for oksekød af høj kvalitet som de ved ordningerne med årlige skønsmæssige opgørelser fastlagte mængder i hvert enkelt tilfælde er en mulighed for og ikke en forpligtelse til at indføre.

a) I 1980 udstedtes importlicenser for ca. 8 500 t inden for rammerne af AVS-ordningerne. Indførsel fra Botswana, der udgør den største del af denne kvota, suspenderedes den 7. marts 1980 ved Kommissionens beslutning (80/354/EØF)⁽²⁾ efter et nyt udbrud af mund- og klovsyge.

Madagaskar, Swaziland og Kenya udførte ikke den fulde kvota, især på grund af udbuds- og prisforholdene i disse lande.

b) I 1980 indførtes ca. 11 000 t oksekød af høj kvalitet til Fællesskabet. Den lavere indførsel skyldes udbuds- og prisforholdene såvel i de udførende lande som i Fællesskabet.

c) Her indførtes kun 32 000 t af de 50 000 t igen på grund af udbuds- og prisforholdene såvel i de udførende lande som i Fællesskabet.

⁽¹⁾ EFT nr. L 344 af 19. 12. 1980, s. 19.

⁽²⁾ EFT nr. L 79 af 26. 3. 1980, s. 23.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2251/80

af Giummarra, Ligios, Lima, Colleselli, Modiano, Travaglini, Barbagli, Giavazzi, Dalsass, Antoniozzi, Costanzo, Barbi og Del Duca

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber*(6. marts 1981)*

Om: Pligt til installering af et kontrolapparat (fartskriver)

Er Kommissionen klar over, at pligten til at installere et kontrolapparat (fartskraver) på motorkøretøjer til lokaltransport af landbrugsprodukter og -redskaber er uhensigtsmæssig og unødigt bekostelig, idet den navnlig vedrører transport af varer af egen produktion, og finder den det derfor ikke nødvendigt også at lade Italien være omfattet af den foranstaltning, der med rette blev truffet for Nederlandenes vedkommende (beslutning 79/709/EØF af 27. juli 1979)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Giorgios Contogeorgis

(27. april 1981)

I medfør af artikel 3, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1463/70 ⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EØF) nr. 2828/77 ⁽²⁾, og artikel 4 i forordning (EØF) nr. 543/69 ⁽³⁾ er traktorer og andre maskiner, der udelukkende anvendes til lokalt landbrugs- og skovarbejde, fritaget for forpligtelsen til at være udstyret med en fartskraver.

I medfør af artikel 3, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1463/70, kan medlemsstaterne efter høring af Kommissionen indrømme andre undtagelser for bestemte køretøjer og transportformer i landbruget. Men forordningen indeholder ikke regler om generelle undtagelser for samtlige de køretøjer eller de transportformer, der er genstand for forespørgslen.

Kommissionen er således ikke i stand til at give de ærede medlemmer et positivt svar; men den er villig til at undersøge det problem, som de bringer op.

Kommissionens beslutning nr. 79/709/EØF ⁽⁴⁾ af 27. juli 1979, som de ærede medlemmer nævner, gælder ikke lokal transport af produkter og landbrugsudstyr, men udelukkende:

- betjening af lokale markeder,
- dørsalg,
- ambulante bank-, valuta- eller opsparingstransaktioner,

- udlån af bøger, plader eller kassetter,
- kulturelle formål eller ambulante udstillinger.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2258/80

af Pöttering

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(6. marts 1981)

Om: Rentegodtgørelser inden for rammerne af Den europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU)

Hidtil har EFRU kun i meget ringe omfang bevilget en rentegodtgørelse på 3 procentpoint som projektstøtte.

1. Kan Kommissionen meddele, hvorfor denne form for støtte nyder så ringe popularitet blandt medlemsstaterne?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for fremover at gøre regionalpolitisk støtte i form af rentegodtgørelser mere attraktiv?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Giolitti

(24. april 1981)

1. Medlemsstaterne foretrækker at få støtte fra EFRU i en enkelt portion frem at indlade sig på at optage lån hos EIB med efterfølgende tilbagebetaling gennem periodiske afdrag; den bestemmelse, det ærede medlem henviser til, anvendes ikke ofte.

2. Erfaringsmæssigt foretrækker støttemodtagerne et tilskud frem for rentegodtgørelser fordelt i rater. Hvor attraktive rentegodtgørelserne er, afhænger af selve denne støtteforms art og ikke af anvendelsen af mekanismerne, som Kommissionen i øvrigt finder fungerer tilfredsstillende.

⁽¹⁾ EFT L 164 af 27. 7. 1970, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 334 af 24. 12. 1977, s. 5.

⁽³⁾ EFT L 77 af 29. 3. 1969, s. 49.

⁽⁴⁾ EFT L 209 af 18. 8. 1979, s. 27.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2267/80**af Squarcialupi****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(6. marts 1981)*

Om: Lægemidler og helsetjenester til bekæmpelse af sulten i verden

I Kommissionens meddelelse til Rådet vedrørende Europa-Parlamentets debat om »sulten i verden« (KOM(80) 631 endel.) af 22. oktober 1980 findes der ingen henvisning til indholdet af en udtalelse fremsat af Europa-Parlamentets udvalg for miljø- og sundhedsanliggender og forbrugerbeskyttelse, og som er optaget i punkt 24 i beslutningen, ifølge hvilken man »mener, at bekæmpelsen af sulten kræver, at der sideløbende med tilstrækkelige fødevareleveringer også findes helsetjenester, hygiejneundervisning og lægemidler til bekæmpelse af sygdomme i forbindelse med underernæringen«, og hvori man opfordrer Fællesskabet til at »tilpasse sin tekniske og finansielle bistand til udviklingslandene i overensstemmelse hermed«.

Hvorledes agter Kommissionen at opfylde det af Parlamentet udtrykte ønske?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Claude Cheysson

(28. april 1981)

Den europæiske Udviklingsfond har fra 1958 til 1980 finansieret 198 poliklinikker, 66 sundhedscentre, 127 sygehuse, 75 fødeklinikker og 33 mødrethjem med en samlet kapacitet på nær ved 14 000 sengepladser.

Ud over disse projekter er der blevet finansieret 11 uddannelsesinstitutioner for medicinsk personale (heraf 2 medicinske fakulteter), leveringer af diverse udstyr, forskellige institutter (offentlig sundhed, pædiatri m.v. ...) samt foranstaltninger til bekæmpelse af visse folkesygdomme m.v.

Således har man i alt kunnet finansiere over 150 projekter på sundhedsområdet med midler fra Den europæiske Udviklingsfond.

Det giver sig selv, at adskillige enheder inden for sundhedssektoren, især sygehuse, som led i behand-

lingen af børnesygdomme og medicinske sygdomme i øvrigt tager sig af tilfælde, som skyldes alvorlige ernæringsmæssige mangler: fejlernæring, vitaminmangel osv. ...

Kommissionen er klar over, hvor store problemer disse ernæringsmæssige mangler rejser i udviklingslandene, og forsømmer ingen lejlighed til at intervenere på dette område, når AVS-staterne udtrykker ønske herom. Det står ikke mindre fast, at initiativet til projekterne påhviler AVS-staterne selv i overensstemmelse med de bestemmelser, der gælder i medfør af Yaoundé- og Lomé-konventionerne. Faktisk gælder det for ethvert projekt og enhver samarbejdsaktion, at Kommissionen først kan iværksætte disse med Den europæiske Udviklingsfonds midler, når ét eller flere AVS-lande udtrykkeligt har anmodet herom.

Der er indtil dato ikke blevet finansieret ét eneste projekt på sundhedsområdet som led i aftalerne med Maghreb- og Machrak-landene eller i forbindelse med bistanden til de ikke-associerede udviklingslande.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2278/80**af Buchan****til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber***(9. marts 1981)*

Om: Arbejdet i centret for industriel udvikling

1. Hvilken rolle er tildelt centret for industriel udvikling?
2. Hvor er centret for industriel udvikling placeret?
3. Hvem er ansat af centret for industriel udvikling?
4. Hvilket budget har centret for industriel udvikling?
5. Hvem er centret for industriel udvikling ansvarlig overfor?
6. Aflægger centret for industriel udvikling regelmæssigt beretning om sit arbejde til Europa-Parlamentet eller er anden af Fællesskabets institutioner?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Claude Cheysson**

(24. april 1981)

1. De opgaver, Centret for industriel Udvikling (CIU) skal varetage, er fastlagt i artikel 79 og 80 i den nye Lomé-konvention.

2. Centret for industriel Udvikling har hjemsted i Bruxelles.

3. De nærmere regler og bestemmelser, der gælder for det ved centret ansatte personale, omtales i artikel 81, stk. 2, i Lomé-konventionen.

Medregnes det personale, der vil blive ansat i henhold til centrets budget for regnskabsåret 1981, omfatter personalestaben foruden direktøren og den assisterende direktør 12 tekniske rådgivere, 7 medarbejdere med særlige opgaver, 8 assistenter, 8 sekretærer, 1 chauffør og 1 betjent.

4. Centrets budget dækkes gennem en bevilling på højst 25 mio ERE, der tilvejebringes over de beløb, der i henhold til den anden Lomé-konvention er afsat til regionale samarbejdsprojekter (jf. artikel 81, stk. 5). Budgettet for regnskabsåret 1981 andrager 4 491 715 ERE.

5. Centrets tilsynsmyndighed er Udvalget for industrielt Samarbejde (artikel 81, stk. 1), der igen står under tilsyn af AVS/EØF-Ambassadørudvalget.

6. Da centret for industriel Udvikling er et paritetisk sammensat organ, der indgår i AVS/EØF-samarbejdet, har det kun direkte forbindelse med de i henhold til Lomé-konventionen oprettede institutioner. Det aflægger beretning til Udvalget for industrielt Samarbejde, der derefter forelægger den for AVS/EØF-Ambassadørudvalget. Endvidere skal AVS/EØF-Ministerrådet en gang om året forelægge Den rådgivende Forsamling, der er oprettet ved Lomé-konventionen, en beretning, der bl.a. vedrører det industrielle samarbejde, herunder der arbejde, der udføres af Centret for industriel Udvikling.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2281/80

af Buchan

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. marts 1981)

Om: Sydafrikansk stål

1. Hvilke ændringer forventer Kommissionen i den sydafrikanske stålproduktion i perioden 1981-1986?

2. Hvilke ændringer forventer Kommissionen i produktionen af rustfrit ferrokromstål i Sydafrika i perioden 1981-1986?

3. Hvilken handel har der været med a) rustfrit ferrokromstål og b) andre former for stål mellem Fællesskabet og Sydafrika i løbet af de seneste fem år?

4. Hvilke ændringer forventer Kommissionen i stålhandelen mellem Fællesskabet og Sydafrika i løbet af perioden 1981-1986?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Étienne Davignon**

(28. april 1981)

1. og 2. Det er ikke Kommissionens opgave at udtale sig om den sydafrikanske stålindustri fremtidige produktionskapacitet.

3. EFs import af rustfrit stål fra Sydafrika faldt i 1980 med ca. 3,5 % i forhold til 1976, mens EFs eksport af rustfrit stål til Sydafrika i samme periode faldt ca. 3,3 %. Fordelingen pr. år ser således ud:

(i t)

	Import EF	Eksport EF
1976	3 016	5 596
1977	2 901	5 897
1978	3 553	2 389
1979	3 980	4 656
1980 (de 9 første måneder)	2 115	4 064

EFs import af andre EKSF-produkter fra Sydafrika faldt i 1980 med ca. 22,5 % i forhold til 1976, mens EFs eksport af andre EKSF-produkter til Sydafrika i samme periode faldt med ca. 35,5 %. Fordelingen pr. år ser således ud:

(i t)

	Import EF	Eksport EF
1976	446	62
1977	412	22
1978	166	32
1979	242	40
1980 (de 9 første måneder)	260	30

4. I betragtning af den forventede udfladning i stigningen i det tilsyneladende forbrug i Sydafrika af stålprodukter mellem 1981 og 1985, som anslås til 25 % (et fald i forhold til perioden 1977-1981, hvor det steg med 38,4 %), og en mindre produktionsstigning de seneste år (2 % fra 1979 til 1981 mod 25 % for 1976 til 1979) sammen med en kun svag stigning i kapaciteten, som er fuldt udnyttet i øjeblikket, og som anslås til 5 % for 1981 til 1985, ser Kommissionen ingen grund til ud fra de tal, som den har til rådighed at tro, at der vil ske væsentlige ændringer i handelen med stålprodukter med Sydafrika de nærmeste år.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2285/80

af Moreland

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. marts 1981)

Om: Rådet af socialministres aftale i november 1980 om sociale sikringsordninger

Så vidt vides er Rådet endelig gået ind for en udvidelse af de sociale sikringsordninger til at omfatte selvstændige næringsdrivende og ikkeerhvervsaktive, som bliver syge under ophold i en anden medlemsstat, hvilket vil være til stor fordel for mange mennesker og vise værdien af Det europæiske Fællesskab.

1. Hvornår vil den ordning, der opnåedes enighed om i november, træde i kraft?

2. Forholder det sig således, at ordningerne ikke omfatter børn af selvstændige næringsdrivende, hvor barnet opholder sig i et andet land end det, hvor forældrene arbejder? Har Kommissionen til hensigt at fremsætte forslag for at rette op på dette misforhold?

3. Forholder det sig således, at ordningen vedrørende ikke-erhvervsaktive er fastlagt på grundlag af en administrativ ordning? Er Kommissionen af den opfattelse, at en sådan ordning bør være en i fællesskabslovgivningen forankret rettighed? Mener Kommissionen, at manglen på en sådan

rettighed er en hån mod mange mennesker, som aldrig har været erhvervsaktive på grund af fysiske eller medicinske handicap, og at dette bør ændres i det internationale år for handicappede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Ivor Richard

(4. maj 1981)

1. Rådet tilkendegav den 27. november 1980, at det i princippet gik ind for, at forordning (EØF) nr. 1408/71⁽¹⁾, hvori der er fastsat grundregler for de sociale sikringsordninger for arbejdstagere, der flytter inden for Fællesskabet, udvides til også at omfatte de selvstændige erhvervsdrivende.

Kommissionen er ved at udarbejde de ændringer, der ligeledes skal foretages i forordning (EØF) nr. 574/72⁽²⁾ om regler til gennemførelse af ovennævnte forordning 1408/71. Samtlige bestemmelser til fordel for selvstændige erhvervsdrivende træder i kraft seks måneder efter, at disse ændringer af gennemførelsesforordningen er blevet offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

2. Udvidelsen af forordning 1408/71 til også at omfatte de selvstændige erhvervsdrivende medfører i praksis ingen bestemmelser, der åbner mulighed for at udbetale familieydelse for børn, der ikke er bosiddende i den medlemsstat, hvor den pågældende selvstændige erhvervsdrivende udøver sin virksomhed, da der i Rådet ikke kunne opnås enighed om en aftale om ens udformning af systemet for udbetaling af de familieydelse, der gælder for arbejdstagerne⁽³⁾.

På baggrund heraf har Kommissionen ikke til hensigt at fremsætte nye forslag med henblik på at udbedre denne mangel.

3. Kommissionen kan kun beklage, at Rådet ikke har fulgt dens forslag om udvidelse af forordning 1408/71 til også at omfatte ikke blot selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, men også de ikke-erhvervsaktive.

⁽¹⁾ EFT nr. L 149 af 5. 7. 1971, s. 2, kodificeret udgave i EFT nr. C 138 af 9. 7. 1980, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 74 af 27. 3. 1972, s. 1, kodificeret udgave i EFT nr. C 138 af 9. 6. 1980, s. 1.

⁽³⁾ Kommissionens forslag offentliggjort i EFT nr. C 96 af 29. 4. 1975, s. 4.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2289/80
af sir Brandon Rhys Williams
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(9. marts 1981)

Om: Sygdom

Kan Kommissionen på grundlag af de senest tilgængelige tal give en oversigt over antallet af arbejdsdage, der er gået tabt på grund af sygdom i hver af medlemsstaterne, og sammenholde disse tal med den samlede erhvervsaktive befolkning i hvert land?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Michael O'Kennedy**

(30. april 1981)

Kommissionen har ikke i øjeblikket taloplysninger for de enkelte medlemsstater om antallet af arbejdsdage, der er gået tabt som følge af sygdom.

De europæiske Fællesskabers statistiske Kontor er i øjeblikket ved at udarbejde en fællesskabsstatistik, der gør det muligt at give sådanne oplysninger, nemlig i forbindelse med arbejdet på metodologien til del II (personale og arbejdsydelse) for det europæiske system til statistik over social sikring (SESPROS). Dette emne er blandt dem, der har fået prioritet i projektet til det femte statistiske program for kontoret i tidsrummet 1982-1984.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2296/80
af Key
til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber
(9. marts 1981)

Om: Sprogprøver for læger og sygeplejersker i Fællesskabet

I besvarelsen af skriftlig forespørgsel nr. 1354/80 ⁽¹⁾ af Ewing meddelte Kommissionen, at der stadig er et britisk krav om sygeplejerskers sprogkundskaber, hvis disse ønsker at arbejde i Det forenede Kongerige.

Det britiske socialministerium har for nylig foreslået, at læger i Fællesskabet ikke skulle dokumentere engelske sprogkundskaber.

1. Er dette et krav fra Fællesskabet?
2. Hvis dette forslag bliver gennemført, er Kommissionen så klar over, at tusinde af læger, hovedsagelig af asiatisk oprindelse, stadig må gå op til en sprogprøve, og at dette kan betragtes som racediskrimination?
3. Vil Kommissionen behandle læger på samme måde som sygeplejersker og kræve sproglige kundskaber uafhængigt af oprindelsesland under hensyn til patienternes velbefindende og det gode forhold mellem racerne?

⁽¹⁾ EFT nr. C 345 af 31. 12. 1980, s. 24.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(29. april 1981)

1. og 3. Kommissionen skal foruden til svaret på skriftlig forespørgsel nr. 1354/80 fra Ewing ⁽¹⁾ henviser det ærede medlem til svarene på skriftlig forespørgsel nr. 278/79 fra Glinne ⁽²⁾ og 1158/80 fra Lord O'Hagan ⁽³⁾.

2. Rådets direktiver 75/362/EØF og 75/363/EØF af 16. juni 1975 ⁽⁴⁾, der indfører fri bevægelighed for læger inden for Fællesskabet, gælder læger, der er statsborgere i en medlemsstat og er blevet uddannet i en af medlemsstaterne. Men hver medlemsstat er frit stillet med hensyn til fastsættelse af de regler, der skal gælde for læger, der ikke opfylder den ene eller den anden af disse to betingelser, og som ønsker at udøve lægegerning på dens område. Af denne grund tilkommer det ikke Kommissionen at skønne over, om de af Det forenede Kongerige fast-

⁽¹⁾ EFT nr. C 345 af 31. 12. 1980, s. 24.

⁽²⁾ EFT nr. C 183 af 21. 7. 1980, s. 2.

⁽³⁾ EFT nr. C 322 af 10. 12. 1980, s. 11.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 167 af 30. 6. 1975, s. 1 og 14.

satte regler for læger, der ikke omfattes af direktiverne fra 1975, udgør en diskrimination i forhold til dem, som denne medlemsstat i medfør af fællesskabsretten skal anvende over for de læger, der omfattes deraf.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2305/80

af Lomas

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. marts 1981)

Om: Program til bekæmpelse af fattigdom

Er Kommissionen klar over de alvorlige skader, der vil blive forvoldt på nyttige sociale foranstaltninger, såfremt der ikke ydes yderligere tilskud til disse projekter, der har draget fordel af programmet til bekæmpelse af fattigdom, som udløb i 1980?

Mange projekter, såsom »Defoe Day Centre« i den nordøstlige del af London tvinges til at lukke på grund af manglende midler, hvis EF ikke stiller yderligere tilskud til rådighed.

Vil Kommissionen ufortøvet give sin tilslutning til, at der ydes yderligere tilskud til projekter i henhold til programmet til bekæmpelse af fattigdom, der opbruger en så lille procentdel af EFs budget?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Ivor Richard**

(4. maj 1981)

Det har aldrig været meningen, at de pilotprojekter, der blev iværksat eller støttet i henhold til programmet til bekæmpelse af fattigdom, fortsat skulle støttes af Kommissionen efter programmets løbetid, hvilket fremgår af Rådets afgørelse nr. 77/779 af 12. december 1977⁽¹⁾. Projektlederne var fuldt ud klar over denne situation.

⁽¹⁾ EFT nr. L 322 af 17. 12. 1977, s. 28.

Da Kommissionen imidlertid erkendte, at der var behov for at videreføre de pågældende foranstaltninger, fremsatte den forslag til endnu en afgørelse, der blev forelagt Rådet og Europa-Parlamentet⁽²⁾, med henblik på i en overgangsperiode at fortsætte foranstaltningerne, indtil der kunne træffes nye langsigtede initiativer på grundlag af den endelige rapport, Kommissionen skal forelægge Rådet senest den 30. juni 1981. Dette forslag til afgørelse, hvortil det oprindelige budget for 1981 var fastsat til 9 mio ECU, som senere blev nedsat til 4 mio ECU, blev hverken godkendt af Rådet eller af Europa-Parlamentet.

Det er ikke muligt fortsat at yde støtte til projekter, der indgår i programmet til bekæmpelse af fattigdom, når der ikke foreligger en af Rådet vedtaget afgørelse herom.

⁽²⁾ EFT nr. C 307 af 7. 12. 1979, s. 10.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 2312/80

af Purvis

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(9. marts 1981)

Om: Europæiske ressourcer af baryt

I betragtning af at mineraler i de fleste tilfælde kun kan udvindes i overensstemmelse med de lokale programmer for udnyttelse af jorden, er Kommissionen da af den opfattelse, at Fællesskabet har ret til at yde særlig økonomisk bistand for at mildne de miljø- og transportmæssige følger af udvindingen af baryt i afsidesliggende naturskønne områder som f.eks. Pertshire?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Karl-Heinz Narjes**

(28. april 1981)

Kommissionen er klar over, at der bl.a. kan være miljømæssige ulemper forbundet med udvindingen af baryt i visse områder i Fællesskabet.

Generelt set ønsker den, at der foretages forudgående undersøgelser af virkningerne på miljøet, inden visse industri- eller infrastrukturprojekter gennemføres i praksis.

Kommissionen råder imidlertid ikke over et finansielt instrument, der gør det muligt for den at afhjælpe de negative virkninger på miljøet af visse aktiviteter.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 15/81

af Seefeld

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. marts 1981)

Om: Hjælp til de jordskælvsramte i Italien

Det forlyder i pressemeddelelser i Forbundsrepublikken Tyskland ⁽¹⁾, at Det europæiske Fællesskabs hjælp til de jordskælvsramte i Italien til dels er spørløst forsvundet.

Således påstås det blandt andet, at 15 000 tons korn, 1 950 tons kød og 1 000 tons olivenolie er blevet hængende et eller andet sted.

1. Har Kommissionen kendskab til sådanne beskyldninger, og — i bekræftende fald —, hvordan kan dette forklares?
2. Har Kommissionen anmodet om en redegørelse fra de kompetente myndigheder?
3. Er andre pressemeddelelser rigtige, hvorefter der i Italien hersker stigende bekymring for, at Kommissionen for De europæiske Fællesskaber på baggrund af de seneste — dårlige — erfaringer endnu en gang vil overveje, hvorvidt den skal yde den lovede særkredit til genopbygning i det syditalienske jordskælvsområde?

⁽¹⁾ Se »Badische Neueste Nachrichten«, Karlsruhe, af 12. 2. 1981.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Gaston Thorn**

(30. april 1981)

Kommissionen skal på det kraftigste dementere de presseforlydender, som det ærede medlem nævner.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 16/81

af Lizin

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(16. marts 1981)

Om: Aldersgrænse for udvælgelsesprøve nr. KOM/C/321

Kan Kommissionen begrunde, at den har valgt at fastsætte en aldersgrænse på 30 år for en udvælgelsesprøve for fotografer, offsettrykkere og fotosættere, når det drejer sig om professioner, hvor erfaring er af betydning?

Ville en aldersgrænse på 35 år ikke i højere grad være i dens interesse?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Michael O'Kennedy**

(28. april 1981)

Den faglige grunduddannelse inden for de af det ærede medlem nævnte områder — sædvanligvis uddannelse på teknisk skole, der afsluttes med et eksamensbevis — erhverves i de forskellige medlemsstater i alderen 16-18 år, hvorved de pågældende inden det fyldte 30. år vil kunne dokumentere, at de har flere års erfaring.

Selv om aldersgrænsen var sat til 30 år, meldte der sig 238 ansøgere til den almindelige udvælgelsesprøve KOM/C/321, der afholdtes med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af kemigrafer, offsettrykkere og fotosættere. Af disse fik 66 efter gennemgangen af ansøgningspapirerne adgang til prøverne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 69/81

af Deleau

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(20. marts 1981)

Om: Faldet i lånevirkomheden på det internationale kapitalmarked i 1980

Hvilke kommentarer har Kommissionen til faldet på 10 % i lånevirkomheden på det internationale kapi-

talmarked i 1980, og hvilke konklusioner drager den heraf for 1981?

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af François-Xavier Ortoli**

(29. april 1981)

Det fremgår af nedenstående tabel, at der ifølge de foreliggende oplysninger ikke har været tale om en nedgang i den samlede lånoptagelse på de internationale kapitalmarkeder for 1980 som helhed i forhold til 1979:

(i mia ECU)		
	1979	1980
Obligationslån	16,3	18,9
Syndikerede banklån	56,9	56,3
I alt	73,2	75,2

NB: Tallene for 1980 vil uden tvivl blive opjusteret en smule.

De internationale obligationslån har nået et nyt rekordbeløb og overstiger dermed det meget høje lånebeløb for 1977. De syndikerede banklån har derimod stagneret efter at have udvist en yderst kraftig stigning i de seneste år. Denne stagnation forklares blandt andet af, at bankerne er blevet mere forsigtige med at give lån til i forvejen hårdt forgældede lande, i særdeleshed til ikke-olieproducerende udviklingslande.

For det indeværende år ser det ud til, at man kan vente en ret moderat vækst i den samlede lånoptagelse, og at der snarere vil ske en stigning i banklånene end i obligationsemissionerne.

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL Nr. 74/81

af Fanton

til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

(3. april 1981)

Om: Kommissionens svar på de skriftlige forespørgsler

Er Kommissionen klar over, at den måde, hvorpå Parlamentets medlemmer behandles, idet deres indlæg karakteriseres som forføjlede, overdrevne eller ubegrundede, er utilstedeilig? (Svar på skriftlig forespørgsel 1854/80) ⁽¹⁾.

Kan Kommissionen forklare, hvorfor svarenes stil, indhold samt fristen for deres fremsendelse i det sidste års tid har ladet meget tilbage at ønske?

⁽¹⁾ EFT nr. C 67 af 26. 3. 1981, s. 27.

**Svar afgivet på Kommissionens
vegne af Frans Andriessen**

(29. april 1981)

Det ærede medlem vil forstå, at med en sådan fortolkning og sådanne konklusioner, som han anvendte i sin skriftlige forespørgsel nr. 1854/80, er det Kommissionens ønske at pege på de simple kendsgerninger.

Kommissionen er ikke enig i den bedømmelse af svarenes kvalitet, som det ærede medlem anlægger. For så vidt angår forsinkelserne, har den allerede givet forklaringen derpå i sin besvarelse af skriftlig forespørgsel nr. 1854/80 fra det ærede medlem og endnu nyligere i sit svar på skriftlig forespørgsel nr. 2187/80 fra Lord O'Hagan ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT nr. C 88 af 21. 4. 1981, s. 27.

